ŞERMİN YAŞAR

DÜNYANIN EN ÖNEMLİ ÖĞRENCİSİ

RESİMLEYEN: MERT TUGEN

taze kitap

Ona herkes ama herkes Fikri Bey derdi.
Ne de olsa o bir patron, genel müdür ve yönetim kurulu başkanıydı.
Kendi krallığında mutlu mesut yaşarken bir gün şaka gibi bir telefon geldi. Ortaokula geri dönmesi gerekiyordu! Meğer bir karışıklık olmuş ve ortaokuldan hiç mezun olmamıştı. Gidip derslerini tamamlamazsa tüm diplomaları geçersiz sayılacaktı. Yok artık daha nelerdi!
Okula dönmemek için elinden geleni yaptı.
Önce sorunu parayla çözmeyi denedi ama kabul edilmedi. Sonra karnı ağrıdığı için rapor almaya çalıştı, kimse vermedi. Okuldan kaçmaya kalkıştı ama başarısız oldu. Sonunda durumu kabullendi.

Bir ortaokul, insanın hayatını ne kadar değiştirebilir?
Bunu Fikri Bey'e sormak lazım. Yani 119 Fikri'ye..

taze kitap
KDV'den muaftır

DÜNYANIN EN ÖNEMLİ ÖĞRENCİSİ

ŞERMİN YAŞAR

RESİMLEYEN: MERT TUGEN

taze kitap

DÜNYANIN EN ÖNEMLİ ÖĞRENCİSİ

Yazan:
Şermin Yaşar

Resimleyen:
Mert Tugen

Genel Yayın Yönetmeni:
Zeynep Sevde

Editör:
Saide Nur Dikmen

Grafik Tasarım:
Sümeyye Eroğlu İskit

1. Basım: Haziran, 2024, 50 bin adet

ISBN: 978-625-94479-5-7
Taze Kitap Yayıncılık A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 75147
Ömer Avni Mah. İnebolu Sok. Ekemen İş Hanı No: 1/4
Beyoğlu / İstanbul
Telefon: 0216 401 17 17 e-posta: bilgi@tazekitap.com
www.tazekitap.com

Baskı ve Cilt:
Ertem Basım Ltd. Şti.
Başkent Organize Sanayi Bölgesi 22. cad. No: 8
Malıköy-Temelli/Ankara Sertifika No: 48083

© Taze Kitap Yayıncılık A.Ş. 2024
Telif yasası gereği bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için alınacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir biçimde çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

İÇİNDEKİLER

BEYLER BEYİ FİKRİ BEY Mİ?	4
FİKRİ DÜMBELEK Mİ?	14
119 FİKRİ Mİ?	24
SEN NEYMİŞSİN BE FİKRİ?	38
FİKRİCİĞİM Mİ?	48
FİKRİ BEY DERSEM, BANA NE ALIRSIN?	58
CEZALISIN FİKRİ!	70
OKULDA MI KALDIN FİKRİ?	82
BAŞKAN MI OLACAKSIN FİKRİ?	90
FİKO MU? YOK DAHA NELER?	98
ÖDEVİNİ YAPTIN MI FİKRİ?	106
KAÇA CİDİYORSUN FİKRİ?	114
FİKRİ ABİ Mİ?	124
DÜMDÜZ FİKRİ Mİ?	132
FİKRİ BEY SANA NE OLUYOR?	140
YENİDEN FİKRİ BEY Mİ?	148
FİKRİ BABA MI?	154

BEYLER BEYİ FİKRİ BEY Mİ?

Fikri Bey kendisine **bey** denmesinden aşırı derecede mutluluk duyan biriydi. Kendisini tanıtırken elini gururla uzatır, kafasını kaldırır, gözlerini uzaklara diker, bütün bir ciddiyetiyle "Ben Fikri Bey, tanıştığıma memnun oldum." derdi. Bunu diyebilmek için birileriyle tanışması gerekirdi tabii. Bu yüzden Fikri Bey her gün yeni birileriyle tanışmak için can atardı. Tanıştıktan sonra da konuşmazdı. Sadece Fikri Bey olduğunu söylesin yeterliydi.

Fikri Bey telefonlarını "Buyur, ben Fikri Bey!" diye açardı. İş yerinde kendisine bir çay söyleyeceği zaman "Bana bir çay!" demez, "Fikri Bey'e bir çay!" derdi. Kartvizitinde "Fikri Bey" yazıyordu. Odasının kapısında, masasının üzerinde, çantasında, not defterinde. Yani bunu söylemeyecektim ama hadi söyleyeyim: Kolunda bir Fikri Bey dövmesi bile vardı.

Bey kelimesini soyadı gibi kullanıyordu Fikri Bey. Ama soyadı Bey değildi tabii ki. Fikri Bey'in soyadı **Dümbelek**'ti. Büyük dedesi bir dümbelek ustasıydı. Soyadı kanunundan sonra ailesine bu soy ismini almıştı. Yaptığı dümbeleklere parmakları değdiği anda insanlar oynar, neşelenirdi. Bu yüzden yaptığı dümbelekleri de, dümbelek

çalmayı da, dümbelekçiliği de, bu soyadını da çok severdi dümbelekçi dede. Sonraki nesiller de öyle devam etmişlerdi. Bir tek Fikri, yani Fikri Bey rahatsız olmuştu bu soy isminden. İnsanların soy isimlerini mahkemeye başvurarak değiştirebileceklerini öğrenince, hemen bir avukatla anlaşmıştı. Dümbelek soyadının yerine Bey olmasını istemişti. Henüz bir karar açıklanmadı ama Fikri Bey bu enteresan talebinin gerçekleşeceğine yüzde yüz emin! Aman değiştirsin de rahatlasın.

Bu arada Fikri Bey, eşinin de kendine "Bey" demesini istemişti. Rukiye Hanım bir kez bile eşine "Fikri!" diyememişti. Evlendikleri günden beri kendisine "Fikri Bey" diye seslenirdi. Sonra Fikri Bey ve Rukiye Hanım'ın iki çocuğu oldu ve doğal olarak annelerine "anne", babalarına "baba" demek istediler. Ama Fikri Bey tahammül edemedi bu duruma. Çocuklara "Bana beybaba diyeceksiniz!" dedi. Öyle yetişti yavrular, beybabacığım, beybabacığım diye dolandılar babalarının peşinde yıllarca.

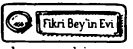
Onlar öyle deyince mahallenin çocuklarına da Fikri Beyamca demek düştü. Bu "bey" meselesi en çok Fikri Bey'in anne ve babasını zorluyordu. Kendi çocuklarına bey diyecek hâlleri yoktu ya!

Ama dediler. "Yoksa gelmem size." diyordu Fikri Bey. Zavallı anne babası çocuklarını ve torunlarını görebilmek için ona bey demek zahmetine girdiler ve evlatlarına "Beyoğlum" deyiverdiler.

Diyeceğim o ki herkes alıştı Fikri Bey'in beyliğine...

Kapı zillerinde "Fikri Bey'in Evi" yazıyordu.

İyi, yazsın.

Fikri Bey'in arabasına bir yazılım yüklenmişti. Kendisi arabaya binince "Hoş geldiniz Fikri Bey!" diyordu araba.

Peki, desin.

Araba plakası tahmin edeceğiniz üzere "FB" idi.

Hay hay, olsun.

Fikri Bey'in iş yerindeki papağanı bir fıstık karşılığında "Fikri Bey, Fikri Bey, çok yaşa Fikri Bey!" diyordu.

Münasiptir, şakısın!

Fikri Bey'in iş yerinde çay içtiği çay bardağında, ayağındaki çoraplarının konçlarında, gömleğinin kol manşetlerinde, kalemlerinin üzerinde, her yerde Fikri Bey yazıyordu.

İş yerinde çok mutlu oluyordu Fikri Bey. **Orada ona bey diyen insan daha fazlaydı çünkü**. Bu, iş yerinin en önemli kuralıydı. İşini ne kadar iyi yaptığının, ne kadar dürüst bir insan olduğunun pek önemi yoktu. Fikri Bey'e ne kadar çok bey diyorsan, o kadar iyi bir çalışandın Fikri Bey için.

Fıkri Bey sabahları iş yerine adımını atar ve tek tek herkesin kendisine **"Günaydın Fikri Bey!"** demesini beklerdi. Kendisi karşılık olarak sadece kafa sallamakla yetinirdi. Gün içinde herkesin dilinden,

"Buyurun Fikri Bey!"

"Tabii Fikri Bey!"

"Emredersiniz Fıkri Bey!"

"Nasıl isterseniz Fikri Bey!"

"Takdir sizin Fikri Bey!"

"Hay hay Fikri Bey!" gibi kısa ve bol beylı cümleler dökülürdü. En nihayetinde iş çıkışında yeteri kadar **"İyi akşamlar Fikri Bey!"** cümlesi toplar ve evin yolunu tutardı.

Bir keresinde uzun yıllardır kendisiyle çalışan biri "Dosyaları masana bıraktım Fikri abi!" deyivermişti samimiyetine güvenerek. Bu kendisinin iş yerindeki son sözleri olmuştu. Sen misin Fikri Bey'e

Fikri abi diyen! Beyağabeycığim deseydi bari! Belki o zaman kovulmazdı işten.

Evde de iş yerinde olduğundan farklı değildi kendisi. Fikri Bey geceleri yatağa girerken bile bir bey gibi görünmek isterdi. Yakalarında Fikri Bey yazan pijamalarını giyer, boynuna bir boyun bağı bağlar ve üzerinde Fikri Bey yazan yatak çarşaflarının arasına gömülürdü. Yatağa yatınca **"Bravo Fikri Bey. Harika bir gündü. Güzel bir uykuyu hak ettiniz."** derdi. Kendisine iyi geceler diler ve öyle uyurdu Fikri Bey.

Yine böyle yattığı bir gece şöyle bir rüya gördü:

Dünya, beyler beyini seçiyordu. En beyefendi bey seçilecekti yarışmada. Dünyanın dört bir yanından arşidükler, dükler, grandükler, markiler, kontlar, vikontlar, baronlar, şövalyeler, ay aman kimler kimler katılmıştı yarışmaya. Bizim ülkemizi temsilen ise Fikri Bey gönderilmişti. Başka kim gidecekti ki?

Yarışma günü muazzam görünüyordu Fikri Bey. Bütün katılımcılar sıraya girmişti Fikri Bey'in elini sıkmak için. Dünya Mistır Fikri diyor başka bir şey demiyordu. Fakat Fikri Bey onları da düzeltiyordu. "No, no, no, no, no. Fikri Bey diyeceksiniz,

call me Fikri Bey, please call me Fikri Bey!" diyordu. Neyse uzatmayayım rüyayı. Yarışmayı elbette Fikri Bey kazandı. Işıklar, alkışlar, tebrikler, sevinç çığlıkları içinde uyandı Fikri Bey.

Daha önce bu kadar mutlu uyandığını hatırlamıyordu. Hemen yataktan fırladı ve aynaya baktı. Kendisinin yanaklarını sıktı, kendisiyle tokalaştı. "İşte sen böylesi bir başarıyı hak ediyorsun Fikri Bey!" dedi, kendisini tebrik etti.

Saat daha gece yarısı üçtü. Yatağına geri döndü Fikri Bey. Başını yastığına koyunca "İnşallah rüyam gerçek olur..." dedi ve tekrar huzurlu bir uykuya daldı.

Fikri Bey "Uyanma saati Fikri Bey!" diye çalan alarm sesiyle uyandı. Tabii ki alarmı da kendisine özeldi. İyi ki de uyanmıştı, çünkü gördüğü ikinci rüyanın etkisiyle kan ter içinde kalmıştı. **Rüyasında ortaokula geri dönüyordu Fikri Bey.** Meğer okuldan mezun olmamış, girmesi ve geçmesi gereken sınavlar varmış ve okula geri dönmek zorundaymış.

Fikri Bey bu rüyayı sık sık görür ve her seferinde kalp çarpıntısıyla uyanırdı. Yine aynı şey olmuştu ama bu kez rüyanın etkisinden çabuk kurtuldu.

Hemen bir önceki rüyasını hatırladı.

İyi şeyler düşünmek insanı iyileştirirdi, bunu biliyordu. Bir önceki rüyasının gerçek olduğunu ve bütün devlet başkanlarının kendisini tebrik etmek için sıraya girdiğini düşününce hiçbir şeyciği kalmadı valla. Neşesi yerine geliverdi.

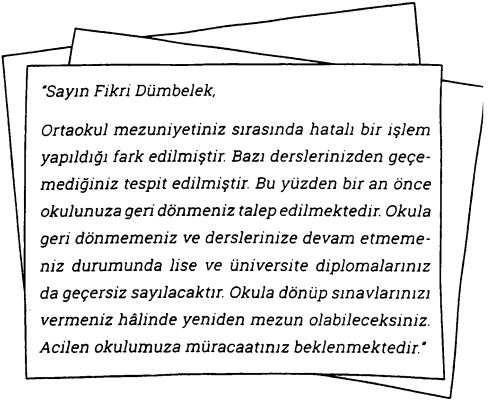
Ailesi mutfakta kahvaltı ediyordu. Mutfağa "Yok mu Fikri Bey'e bir günaydınnn!" diyerek girdi. Çok neşeliydi. Çocuklar "Günaydın beybabacığım!" dediler, eşi "Günaydın Fikri Beyciğim!" dedi. Kahvaltısının ardından evden ayrıldı Fikri Bey.

O gün kendisi için oldukça önemli bir gündü. Fikri Bey iş yerinin bahçesine dikilmek üzere bir **büst** yaptırmıştı. Kimin büstünü mü? Tabii ki kendisinin büstünü. Bronz büst kapıdan girenleri gururla selamlayacaktı. Altında Fikri Bey 1980-∞ yazıyordu. Böylece sonsuza kadar yaşayacaktı Fikri Bey.

Açılışta yapacağı konuşmaya hazırlanırken içeriye sekreteri girdi. Çok telaşlı bir kızdı ama Fikri Bey onun bu telaşını seviyordu. Çünkü kız panikleyince daha çok Fikri Bey diyordu.

"Fikri Bey, Fikri Bey, Fikri Bey! Sizi bölmek istemezdim Fikri Bey ama az önce böyle bir zarf geldi Fikri Bey!"

Zarfı uzattı. Üzerinde **"Çok önemli!"** yazıyordu. Büst açılışı vardı bugün, bundan daha önemli ne olabilirdi ki o anda! Fikri Bey "Sırası mı şimdi!" diyerek zarfı açtı.

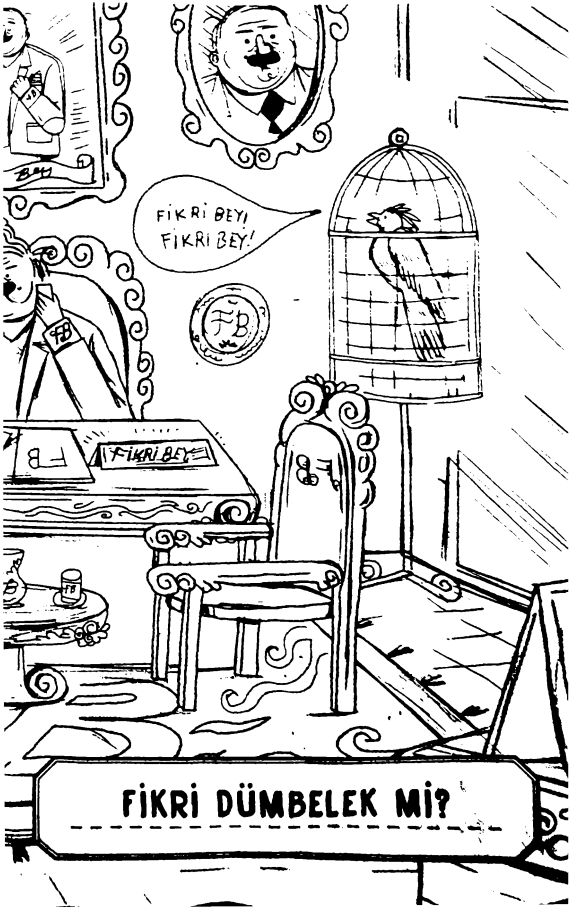
"Sayın Fikri Dümbelek,

Ortaokul mezuniyetiniz sırasında hatalı bir işlem yapıldığı fark edilmiştir. Bazı derslerinizden geçemediğiniz tespit edilmiştir. Bu yüzden bir an önce okulunuza geri dönmeniz talep edilmektedir. Okula geri dönmemeniz ve derslerinize devam etmemeniz durumunda lise ve üniversite diplomalarınız da geçersiz sayılacaktır. Okula dönüp sınavlarınızı vermeniz hâlinde yeniden mezun olabileceksiniz. Acilen okulumuza müracaatınız beklenmektedir."

Devamını okuyamadı Fikri Bey. Bayıldı ve küt diye düştü.

Al sana rüya Fikri Bey, haydi marş marş okula!

IKRI
BEY
F.B
F.B

FİKRİ BEY!
FİKRİ BEY!
FB
FİKRİ BEY
FİKRİ DÜMBELEK Mİ?

"Fikri Bey, Fikri Bey, Fikri Bey..."

İş yerinde kim varsa başına toplanmıştı. Ayılması için kolonya koklatıyorlar, korkarak yanaklarına vuruyorlardı. Bayılmıştı. Yüzüne serpilen su ile uyandı. Kendine geldiğinde kimseye bir şey demedi Fikri Bey. Doktor istemiyordu.

"Yalnız bırakın beni!" dedi. Odasında yalnız kaldı.

"Böyle saçma şey olmaz, olamaz!" dedi kendi kendine. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı. Bir şaka olmalı, diye düşündü. Ama kimse kendisine böyle bir şaka yapmaya cesaret edemezdi. Gelen resmi evrakı yeniden okudu. Altındaki numarayı aradı ve telefonu bir memur açtı.

"Alo, buyurun size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Az önce elime bir zarf ulaştı. Bana bunun ne demek olduğunu izah ederek yardımcı olabilirsin mesela!"

"Size hitap edebilmem için isminizi öğrenebilir miyim?"

"Fikri Bey ben, Fikri Bey. Neyin nesi bu, anlat şunu!"

"Affedersiniz Fikri Bey. Soy isminizi rica edebilir miyim?"

"Fikri Bey işte. Uzatma!"

"Beyefendi, size hitap edebilmem için isminizi ve soy isminizi öğrenmem gerekiyor."

"Dümbelek, Fikri Dümbelek!"

"Teşekkür ediyorum Fikri Dümbelek. Buyurun, size nasıl yardımcı olabilirim Fikri Dümbelek?"

"Ben senin ismini öğrenebilir miyim hanımefendi?"

"Büşra, Fikri Bey."

"Soyadın Fikri Bey mi Büşra Hanım?"

"Anlamadım Fikri Bey."

"Bal gibi de anladın Büşşşşşra Hanım!"

Telefondaki Büşra Hanım'ı boş yere kızdırmıştı Fikri Bey. Alay ediyordu onunla. Anlamıştı kadın. Derin bir iç çekip yine başladı konuşmaya.

"Buyurun Sayın Fikri Dümbelek Bey, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bu ne saçmalıktır böyle! Sen kendini ne sanıyorsun? Beni nasıl yeniden okula alırsın? Çabuk iptal et bu saçmalığı, vaktim yok. Seninle uğraşamam."

Fikri Bey'in üslubu sinirlendirmişti Büşra Hanım'ı. Yine de izah etti.

"Bal gibi de alırız beyefendi. Haklısınız biraz garip bir durum. Yeni bir sisteme geçtik. Sizin gibi birkaç öğrencinin bu şekilde mezun olduğu görülmüş. Oysa bazı derslerden geçer not alamamışlar. Eh bu yüzden de aslında mezun olamadıkları ortaya çıktı. Artık yeni sistemimiz sayesinde bu tür hataları görebiliyoruz. Zararın neresinden dönülse kâr dedik. Eski öğrencilerimizi bu şekilde tekrar okullara alıyor ve hızlandırılmış bir eğitim programına tabi tutuyoruz."

"Saçmalama! Benim işim var, gücüm var. Seninle mi uğraşacağım?"

"Benim de işim gücüm var Fikri Dümbelek! Benim işim de sizi okulda görmek."

"Gelmezsem ne olur? Ha! Gelmezsem ne olur?"

"Gelmeyebilirsiniz. Eğer gelmeyecekseniz lise ve üniversite diplomanızı iptal etmemiz gerekiyor. Bir saniye. Evet Fikri Dümbelek, konuşmalarımız güvenlik gereği kayıt altına alınmaktadır. Lise ve üniversite diplomanızın iptalini onaylıyor musunuz?"

"....."

"Fikri Dümbelek, diplomalarınızın iptalini onaylıyor musunuz?"

Fikri Bey diploması olmazsa yaşayamazdı. Kendisi üniversiteden mezun olduktan sonra notere giderek diplomasını çoğaltmıştı. Birini iş yerine, birini evine, birini anne babasının evine asmış, birini de arabasının torpido gözünde tutuyordu. Zaman zaman kırmızı ışıkta durduğunda torpido gözünü açar, diplomasına bakardı. Diyelim ki gittiği bir yerde park yeri bulamadı, hemen diplomayı eline alır ve "Siz benim kim olduğumu biliyor musunuz? Ben falanca okuldan mezun olmuş bir CEO'yum, genel müdürüm ve yönetim kurulu başkanıyım!" derdi.

Diploması Fikri Bey için çok ama çok önemliydi. Şimdi telefondaki kadın o diplomayı geri ver diyordu.

Oldu! Başka derdin?

"Hayır..." dedi Fikri Bey.

"Öyleyse yarın sabah okulunuza başlayacağınızı sisteme bildiriyorum. Dersler saat 08.30'da başlıyor. Herhangi bir aksaklık yaşamamak için 08.00'de okul müdürünün odasında olmanızı öneririm. İyi dersler Fikri Dümbelek." dedi ve telefonu kapattı öğrenci işlerinden Büşra Hanım.

Fikri Bey tanıdığı bütün önemli arkadaşlarını ara-

dı. İş adamları, vekiller, bakan yardımcıları. Kimse, hiç kimse çare bulamadı. Karar alınmıştı artık. Sistem böyleydi. Kimsenin elinden bir şey gelmiyordu. İnsanlar, olur da beni de okula çağırırlar korkusuyla olaya karışmak istemiyor ve Fikri Bey'e, "Hayırlısı olsun..." diyerek telefonu kapatıyorlardı. Fikri Bey çaresiz gidecekti okula.

Gitti de. "Aman canım!" dedi. "Ne var? Okul müdürünün yanına gider, bir sabah kahvesi içer ve okula biraz **bağış** yaparım. Sonra konu kapanır ve ben de iş yerime geri dönerim."

Evet evet, bu en güzeliydi. Tatlı dil ve parayla çözerdi Fikri Bey bu durumu. Çözerdi de, Fikri Bey ne bilsin tatlı dili!

Ertesi sabah kalktı, hazırlandı ve eski okulunun yolunu tuttu. Okul bahçesinde koşturup duruyordu çocuklar. Fikri Bey çocuk sesine tahammül edemezdi. Kendi çocuklarıyla bile oldukça mesafeli bir ilişkisi vardı. Çocukların arasından sıyrılarak müdürün odasını buldu. Kapıyı bile çalmadan girdi içeriye.

"Merhaba ben Fikri Bey!"

"Fikri Bey?" dedi okul müdürü, çıkaramamıştı.

"Fikri Bey işte yahu!" dedi bizimki.

"Kusura bakmayın böyle birini beklemiyordum. Bir yanlışlık oldu herhâlde." dedi müdür.

"Ben de onu diyorum müdür, bir yanlışlık oldu herhâlde. Beni buraya sen çağırdın."

Dikkat ettiyseniz Fikri Bey kendisi dışında kimseye bey demekten hoşlanmaz ve onlara **sen** diye hitap ederdi. Ama kendisine sen dediklerinde bunu büyük bir nezaketsizlik kabul ederdi.

"Ben sizi çağırmadım Fikri Bey." dedi müdür.

Bey dediğini duyunca yumuşadı Fikri Bey. Cebinden kâğıdı çıkartıp uzattı.

"Sen çağırdın işte yahu, onun için geldim." dedi.

Müdür kâğıdı okudu.

"Tabii ya, Fikri Dümbelek. Yanlış gelmişsin evladım, burası müdüriyet. Gel ben sana sınıfını göstereyim." dedi müdür.

"Bakın ben size para getirmiştim. Bu parayı alın, okulunuzun ihtiyaçlarını karşılayın. Beni de bırakın, gideyim." dedi Fikri Bey.

Nereden buluyordu bu cesareti acaba? Müdürün tepesi attı birden.

"Burası banka değil Fikri Dümbelek. Para yatıramazsınız. Burası bir hayır kurumu da değil. Öyle

durduk yere para bağışlayamazsınız. Burası bir eğitim kurumudur ve biz eğitim adına ne gerekiyorsa onu yaparız. Şimdi doğru sınıfına!" dedi ve Fikri Bey'in itirazlarına rağmen kendisini karşıdaki sınıfa götürüp bırakıverdi.

"İyi dersler 119 Fikri! Allah zihin açıklığı versin evladım!"

Fikri Bey neye uğradığını şaşırmıştı. Bunu hiç düşünmemişti. O müdürün masasına bir tomar para bırakacak, bir sade kahve içecekti. Müdür Bey ona, "Allah sizden razı olsun Fikri Bey, okulumuz size minnettar..." diyecekti. O, öyle planlamıştı. Kendisini birdenbire otuz kişilik sınıfın içinde görünce dizleri çözüldü, ne yapacağını bilemedi.

Neyse ki Nebahat Öğretmen tecrübeli, gün görmüş biriydi.

"Çocuklar, bugün sınıfımıza yeni bir öğrenci geldi. İsmi Fikri Dümbelek. Arkadaşınıza hoş geldin deyin ve lütfen onunla teneffüste kaynaşın, ilgilenin, okulumuzu gezdirin." dedi.

Çocuklar şaşkın şaşkın baktılar. Birkaç tanesi kısık sesle "Hoş geldin Fikri!" dedi.

Fikri Bey ise sıraya çöktü kaldı. Derin, çoook derin bir nefes verdi.

TEST
SORU

119 FİKRİ Mİ?

Fikri mi? 119 Fikri mi? Bunlar Fikri Bey'in tahammül edebileceği şeyler değildi. İlk teneffüs emeklilik yaşı çoktan gelmiş olan Nebahat Öğretmen'in karşısına geçti ve dedi ki:

"Bakın Hocahanım! Ben sıradan bir öğrenci değilim. Lütfen bana Fikri evladım, deyip durmayın. Fikri Bey deyin. Çocukların yanında ayıp oluyor. Hem sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Biliyorum." dedi öğretmen. "Sen 119 Fikri'sin. Ve benim için hep öyle kalacaksın. Ben hiçbir öğrencimi unutmam. Kaç yaşına gelirse gelsin asla unutmam. Sen bu okulda öğrenciyken de ben buradaydım. Bu sınıftaki öğrencilerin hepsinin anne babasını ben okutmuşumdur. Seni de ben okutmuştum. Sen öğretmenini unuttun ama Nebahat Öğretmen'in seni unutmadım. Seni gidi seniiii, seni gidi 119 Fikriiii!"

"Yahu öyle değil. Büyüdüm ben, koca adam oldum. Bak ben falanca yerin CEO'su, genel müdürü ve yönetim kurulu başkanı Fikri Bey. Bana Fikri diyemezsin."

"Ahahahaha, ay Fikri evladım, çocukken de çok komiktin. Tamam ben de sana CEO Fikri derim. Seni gıdı CEO Fikriiii. Hadi git arkadaşlarınla oyna şimdi."

Deliye dönmüştü Fikri Bey. Müdüre gidip, öğretmeni şikayet etmeye karar verdi. Dan diye girdi müdürün kapısından içeriye.

"Müdür, müdür! Bu kadın bana Fikri deyip duruyor! Demesin!" dedi.

Allah'tan **okul müdürü** sabırlı ve hoşgörülü biriydi.

"Bu kadın dediğin kişi senin öğretmenin! Sadece senin değil, bu ülkenin öğretmeni! Bu ülkenin öğretmenlerine bu şekilde hitap edemezsin. Bu okulda okuyacaksan öğretmenlerine ve arkadaşlarına saygılı olmalısın."

"Olmazsam ne olur?" diye diklendi Fikri Bey.

"Fikri lütfen, benimle böyle konuşma."

"Konuşursam ne olur?"

"Fikriciğim kurallara uymak zorundasın."

"Uymazsam ne olur be, uymazsam ne olur?"

"Fikricığım, biz seni kazanmak ve seni okuldan mezun etmek istiyoruz. İstersen elbette kurallara uymamayı ve mezun olmamayı seçebilirsin. Bu durumda yönetmeliğin de dediği gibi bir üst eğitim kurumuna

geçemezsin ve diplomaların iptal olur. Lütfen tercihini kendin yap Fikricığım." dedi okul müdürü.

Fikri Bey müdürün odasından hışımla çıktı ve sınıfına geri döndü. Mecburdu işte, mecburdu bu okula gelmeye. Diploması olmasa yaşayamazdı ki Fikri Bey. Onun için her şeydi diploması. Yeni birileriyle tanıştığında ilk önce "Nereden mezunsun?" diye sorardı o. Kendi mezuniyetini gururla söylerdi. Mezun olduğu üniversitenin hiçbir yemeğini, etkinliğini, davetini kaçırmamıştı. Şimdi nasıl vazgeçecekti diplomasından? **Kolay mıydı öyle diplomadan vazgeçmek?**

Ders zili çaldığında mecburen geçip sırasına oturdu. Dersi dinlermiş gibi yaptı. İlk teneffüs zilinde de koridora fırladı. Her yer çocuk doluydu, her yer vıcık vıcık çocuk doluydu. Koridorlar, sınıflar, okul bahçesi, kantin... Fikri Bey kafa dinleyecek bir yer aradı ama bulamadı. Sonunda aklına öğretmenler odası geldi. Tabii yaa, öğretmenler odası!

Öğretmenler çocuklardan iyidir, hiç değilse iki tavla atarız, diye düşündü Fikri Bey. **Dannn** diye açtı öğretmenler odasının kapısını. İçeride tavla oynayan kimse yoktu, öğretmenler ellerinde kitaplarla oturuyorlardı. Kapı gürültüyle açılınca hepsi Fikri Bey'e baktılar.

"Merhaba öğretmenler, nasılsınız bakalım?" dedi Fikri Bey.

Üstten üstten konuşmaya bayılırdı.

"Buyurun, sizi tanıyor muyuz?" diye sordu matematik öğretmeni Hamdi Bey.

"Tanışalım öğretmen, ben Fikri Bey!"

Hamdi Öğretmen gelenin yeni öğrenci olduğunu anlamıştı. Müdür Bey az önce bahsetmişti kendisinden. Kibar bir şekilde karşıladı Fikri Bey'i:

"Aman Fikri Beyciğim, ne iyi ettiniz de geldiniz, buyurun."

"Oh be!" dedi içinden Fikri Bey. "Keşke daha önce gelseymişim buraya. Nihayet hak ettiğim gibi davranan birini buldum."

Geçip baş köşeye oturdu. Bacak bacak üstüne attı. Kendisine çay dolduran Hamdi Öğretmen'e "Bana da bir çay ver bakalım." dedi. Hamdi Öğretmen sabırla çay doldurdu Fikri Bey'e.

"Senin adın ne öğretmen, tanıtmadın kendini!" dedi Fikri Bey çayını alırken.

"Ben matematik öğretmeni Hamdi. Hamdi Öğretmen."

"Matematiği severim Hamdi Öğretmen. Ben ken-

dim de **CEO, yönetim kurulu başkanı ve aynı zamanda finans koordinatörü** olduğum için hesap kitap işlerinde çok iyiyimdir. Danışmak istediğin bir şey olursa, her zaman..." dedi ve kartını uzattı Fikri Bey, Hamdi Öğretmen'e.

Hamdi Öğretmen kartı aldı.

"Sizinle tanıştığıma çok sevindim Fikri Bey. Danışmak istediğim elbette çok konu var. Şu soruda takıldım, günlerdir çözmeye çalışıyorum. Bir bakar mısınız rica etsem?" dedi ve önüne bırakıverdi test kitabını.

Fikri Bey öyle çevirdi, böyle çevirdi, kitaba takla bile attırdı ama soruyu cevaplayamadı.

"Yapamaman çok normal Hamdi Öğretmen! Bu soru yanlış. Sende de bende de hata yok, bu soru yanlış."

"Hay Allah. Peki şuna bir bakar mısınız?" diyerek yeni bir soru uzattı Hamdi Öğretmen.

O soruyu da çözemedi Fikri Bey.

"Bu yanlış öğretmen, bu da yanlış. Yoksa sen korsan kitap mı aldın? Koskoca öğretmensin, gidip korsan kitap alıyorsun, sonra da soruları çözemiyorsun. Dikkat et Hamdi, dikkatli ol biraz, olmaz

böyle!" dediği anda Hamdi Öğretmen dokuz kere sekiz diye sordu Fikri Bey'e

"Efendım?"

"Dokuz kere sekiz Fikri Bey?"

"Kaç kere kaç?"

"Dokuz kere sekiz?"

"Bildiğimiz dokuz değil mi?"

"Evet evet bildiğimiz dokuz."

"Bildiğimiz sekiz..."

"Evet bildiğimiz sekiz."

"İkisinin çarpımını mı soruyorsun?"

"Evet

"Bunu bilemeyecek ne var Hamdi Öğretmen."

"Tabii, bilemeyecek ne var."

"Bence de."

"Değil mi?"

"Tabii."

"Kaç?"

"Ne kaç?"

"Dokuz kere sekiz kaç?"

O sırada zilin sesini duydu Fikri Bey.

"Aaa zil çaldı. Ben sınıfıma gideyim, müdür kızı-

yor sonra. Hadi kolay gelsin. Başka zaman yine konuşuruz **finans** hakkında Hamdi Öğretmen. Şimdi vaktimiz dar."

"Sen geç sınıfına Fikri, geliyorum ben. Derste konuşmak için bol bol vaktimiz var."

Matematik dersinde Fikri Bey'in bol bol karnı ağrıdı. Dört kere "İshal oldum!", iki kere "Galiba kusacağım!", üç kere "Sıra çok dar, sıkıştım!" bir kere de "Başımı sıraya çarptım!" bahanesiyle izin isteyip sınıftan çıktı. Bir daha öğretmenler odasının kapısının önünden bile geçmeyecekti.

Bir sonraki teneffüs bahçeye çıktı ve duvarın üzerine oturdu Fikri Bey.

Neden gelmişti bu saçmalık başına? Kendini gördüğü rüyanın içinde bulmuştu birdenbire. Oysa ne güzel dünya beyler beyi olduğunu görmüştü ya. Keşke o rüyası gerçek olsaydı. **Bu bir rüya değil, kâbustu zaten.** Belki de hâlâ rüyanın içindeyim, dedi. Kendine bir çimdik attı. Canı yanmıştı. Olsun, bir güçlü çimdik daha attı. Ama uyanmıyordu. Kendini ısırmayı denedi. Rüyadan uyanmayı diliyordu. Ama açıkçası karşıdan çok komik görünüyordu. Koskoca adam okul bahçesinde kendini çimdikliyor, kolunu ısırıyor... Olacak iş mi?

Çok geçmeden etrafını çocuklar sardı.

"Fikriii senin niye bıyıkların var?"

"Fikri senin ayakların kaç numara?"

"Büyüyünce ne oldun Fikri?"

"İşler nasıl Fikri?"

"Fikri sen niye böyle takım elbise giydin?"

"Fikri bilgisayarını getirsene oynayalım."

"Fikri yaşın kaç?"

"Karını mı daha çok seviyorsun, çocuklarını mı Fikri?"

Bir sürü soru sordu çocuklar. Sonuncu soruya şok olmuştu. Çocuk "Ne var? Bize sürekli anneni mi daha çok seviyorsun, babanı mı diyorlar ya, bu da bunun gibi bir şey işte." demişti. Doğru, onun gibi bir şeydi hakikaten. Ama o, soruların hiçbirine cevap vermek istemiyordu, hiçbirine. Boş boş bakıyordu çocuklara. Kendi çocuklarıyla bile konuşmazdı ki hiç, bunlarla niye ve ne konuşacaktı Fikri Bey?

Akşama kadar binlerce soruyla muhatap oldu Fikri Bey. Hiçbirine cevap vermedi. Çocuklardan uzak durmayı tercih etti. Gizemli bir öğrenci gibi

takılmak en iyisi diye düşündü. Sessiz sessiz bir köşede oturarak geçirecekti bu süreci. Derslerde uslu uslu oturdu. Teneffüslerde şirketi aradı ve iş görüşmelerini yaptı. Sekreterini arayıp bilerek ses vermiyordu. O ses vermedikçe sekreter hanım:

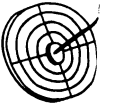
"Fikri Bey? Fikri Bey? Orada mısınız Fikri Bey? Beni duyuyor musunuz Fikri Bey?" diyor, bizimki ihtiyaç duyduğu "bey" eksikliğini bu yolla gidermeye çalışıyordu.

Son ders zilini iple çekti Fikri Bey. Zil çalar çalmaz arabaya atladı ve evin yolunu tuttu. Bu saçmalık daha kaç gün sürecekti acaba? Daha kaç gün okula gidecekti?

Eve girdiğinde yorgunluktan perişan vaziyetteydi. Bunca yıldır işe gidip geliyordu, bu kadar yorulmamıştı. **Okul ne yorucu bir şeydi böyle.** Kendi çocuklarını düşündü. Bu çocuklar her gün okula gidiyorlardı. Nasıl dayanıyorlardı acaba? Okul yetmezmiş gibi Fikri Bey çocuklarını bir de golfe, tenise, basketbola, piyanoya, resim kursuna ve okçuluğa yazdırmıştı. Çocukları, bey oğlu, bey kızı gibi yetişsin istiyordu. Fena mı düşünmüştü sanki? Her şey onların iyiliği içindi. Ne var ki şu zamana kadar bir kere bile çocuklarının yorulmuş olabileceğini hesaba

katmamıştı Fikri Bey. Okulun nasıl geçtiğini bile sormamıştı çocuklarına. Nasıl geçecek ki diye düşünüyordu, taş atıyorlar da kolları mı yoruluyordu sanki.

O akşam yemeğinde, hayatında ilk kez çocuklarına:

"Çocuklar çok yoruldunuz mu bugün?" diye sordu Fikri Bey. Çocuklar şaşırıp kaldılar babalarının bu sorusu karşısında.

"Yorulduk beybabacığım," dedi çocuklar.

"Yorulmuşsunuzdur ya, yorulmuşsunuzdur. Okul çok yorucu bir yer. İsterseniz bu akşam kursa gitmeyin, dinlenin," dedi çocuklara. Herkes ellerinde kaşıkla öylece kalakaldı. Bunu duyduklarına inanamamışlardı.

"Yok beybabacığım gideriz," dediler. Ama Fikri Bey ısrar etti.

"Gitmeyin, gitmeyin. Şişmiştir kafanız bütün gün okulda, dinlenin," dedi. "Ben de çok yorgunum."

Eşi Rukiye Hanım da şaşırmıştı.

"İyi misin Fikri Beyciğim, sen öyle pek yorulmazdın?" dedi. Hakikaten de eşinin işten yorgun geldiğini pek hatırlamıyordu.

"Bittim yorgunluktan. Çok yorucu bir gündü. Bütün gün yaşlı bir müşteriyle uğraştım. Otuz tane de çocuğu var. Durmadan konuştular. Ben yatıyorum, hadi sabah görüşürüz." dedi ve gitti yattı Fikri Bey.

Tabii ki yeniden okula başladığını karısına ve çocuklarına söylememişti...

Fikri Bey esasen kendi hayatıyla ilgili hiçbir şeyi karısına ve çocuklarına anlatmayı sevmezdi. Hastalıklarını, sıkıntılarını, kaygılarını, planlarını, hayallerini, sevinçlerini ailesiyle paylaşmazdı. Çünkü eğer onlara bunları anlatırsa Fikri Bey'e saygı duymayacaklarını, onu güçsüz göreceklerini düşünüyordu.

Bey dediğin güçlü olur, sağlam olur, endişelenmez, sevinmez, duygulanmaz, mutlu olmaz, gülmez, ağlamaz, taş gibi sert, kaya gibi dayanıklı olur hehheyyyt, diye düşünüyordu. Konuşması gerekirse sadece nasıl para kazandığını ve kendi başarılarını anlatırdı Fikri Bey. Gün içinde kaç kişiye bağırdı, kaç kişiyi azarladı, kaç kişi ona kaç kez Fikri Bey dedi, kaç iş başardı, ne kadar para kazandı, onları uzun uzun paylaşırdı ailesiyle. Onları anlatmaktan çok keyif alırdı. Mühim olanın bunlar olduğunu düşünüyordu.

Ah Fikri Bey ah, nasıl da yanılıyordu...

SEN NEYMİŞSİN BE FİKRİ?

Fikri Bey ertesi sabah kolay uyanamadı. Saati defalarca çaldı. Karısı defalarca uyandırmak için yanına geldi, gitti. Sonunda yataktan sürünerek çıktı ve kahvaltıya oturdu.

"Günaydın beybabacığım." dedi çocuklar.

"Günaydın, günaydın. Sizin okul kaçta başlıyor?" diye sordu çocuklara.

Fikri Bey böyle şeyleri pek merak etmezdi. Çocuklarının okullarıyla, dersleriyle hep anneleri ilgilenirdi. Şimdi birdenbire okula merak duymaya başlamıştı Fikri Bey.

"Sekiz buçukta beybabacığım." dedi kızı.

"Sekiz buçuk çok erken ama. Sekiz buçukta okula mı gidilir? Okul onda başlamalı bence, hiç değilse dokuz buçukta! Daha ayılmadan okula gidiyoruz, aman okula gidiyorsunuz." dedi Fikri Bey.

"Haklısın beybabacığım." dedi çocuklar.

Bu değişime şaşırmışlardı açıkçası.

Fikri Bey herkese iyi dersler dileyip evden çıktı. Arabaya binince araba "Hoş geldiniz Fikri Bey!" dedi yine.

"Hoş bulduk, hoş bulduk! İyi barı araba 119 Fikrı demıyor." dedi kendi kendine.

İş yerine gitti Fikrı Bey. O kadar alışmıştı ki nereye gittiğini fark etmedi. İş yerine karşıdan baktı. İşini, ofisini, kurduğu bu krallığı çok seviyordu Fikri Bey. Burayı kaybetmek istemiyordu. Biliyordu ki diploması olmazsa işi de olmazdı. O yüzden paşa paşa gidecekti okula. İstese de istemese de....

Arabayı okula doğru sürdü.

Fikrı Bey sınıf arkadaşlarının bir önceki gün sorduğu soruların hiçbirine cevap vermemişti. Çocuklarla konuşmak çok saçma geliyordu ona. Ne konuşacaktı ki çocukla? Ayrıca o çocuklara neydi Fikrı Bey'den? Hepsine gıcık olmuştu! Kızlara ayrı, erkeklere ayrı....

Fakat Fikri Bey'in bilmediği bir şey vardı.

Çocuklar merak ettikleri soruların cevaplarını alamazlarsa, boş kalan yerlere kendileri cevap yazar, en güzel cevapları uyduruverirlerdi.

Okula girince bütün öğrencilerin Fikri Bey'e baka baka konuştuklarını gördü. Herkes ona bakıyor ve birbirlerine bir şeyler fısıldıyorlardı.

Ne olduğunu anlamadı Fikri Bey. Merak etti ama çok da önemsemedi. Fakat teneffüste başka sınıftan öğrenciler gelip kapıdan Fikri Bey'e bakmaya başladılar.

"Ne bakıyorsunuz bana?" dedi Fikri Bey.

"Hakikaten de sorunlu biriymiş. Neyse gidelim, bizi de ısırmasın." dedi kızlardan biri.

"Isırmak mı?" dedi Fikri Bey.

"Evet." dedi kız. "Öyle duyduk. Sen insanları ısırıyormuşsun. O yüzden cezalandırılmışsın, böyle bıyıklar çıkmış dudaklarının üstünde. Öyle anlatıyor arkadaşlarımız. Bizi de ısırmazsın değil mi Fikri?" dedi kız gözlerini süze süze.

"Ya saçmalamayın, ben kimseyi ısırmıyorum tamam mı? Bıyıklarımı kendim bıraktım. Böyle seviyorum. Bana çok yakışıyor. Bana ciddi bir hava katıyor." dedi Fikri Bey.

"Hıhıı, çok da inandım. Bence kes onları Fikri. Herkes senin bıyıklarının dişlerini gizlemek için çıktığını düşünüyor. Ben olsam keserdim yaaaniiii..." dedi kız.

Sonra zil çaldı ve gitti.

Bir sonraki teneffüs başka bir oğlan geldi.

"Arkadaşımın kalemini sen mi çaldın Fikri?" dedi Fikri'ye diklenerek.

"Ne diyorsun sen? Ben kimsenin eşyasını çalmadım!"

"Senin için hırsız diyorlar Fikri. Seni patronun ceza olarak buraya sürgüne göndermiş."

"Saçmalamayın yahu. Benim kendi kalemim var. Kimsenin hiçbir şeyini çalmadım. Seni müdüre şikayet ederim, git buradan." dedi çocuğa.

"Ben seni senden önce şikayet edeyim de gör." dedi çocuk ve gitti.

Sonraki teneffüs başka bir kız geldi.

"Hangi gazetede çalışıyorsun sen? Benim annemin teyzesinin komşusunun kızı da gazeteci. Adı Ecem. Tanıyor musun?" dedi Fikri Bey'e.

"Ben gazeteci falan değilim. Öyle birini de tanımıyorum." dedi bizimki.

"Tanırsın yaaa, kısa boylu böyle, küt saçlı, kahkülleri var, esmer."

"Allah Allah, tanımıyorum. Ben gazeteci değilim. CEO'yum, genel müdürüm ve yönetim kurulu başkanıyım."

"Aaaa gazetenin sahibi gibi bir şey misin yani?"

"Gazeteci falan değilim, nereden çıkarttın? Git başımdan!"

"E öyle dediler. Gazeteciymişsin. Buraya araştırma yapmaya gelmişsin. Dikkatli olacakmışız. Senin yanında öğretmenler hakkında, müdür hakkında falan konuşmayacakmışız. Böyle uyardılar. Ben de gelmeyecektim de işte Ecem ablayı görürsen selam söyle demeye geldim sana." dedi kız.

Fikri Bey daha fazla uğraşmak istemedi.

"İyi tamam görürsem söylerim." dedi kıza.

Bir başka teneffüs bir grup erkek çocuğu geldi sınıfa.

"Hepimizi mi satın alacaksın?" diye sordu çocuklar. "Akşamları eve gitmemize izin verecek misin?"

"Ne diyorsunuz siz?" dedi Fikri Bey. "Bana ne siz-

den? Ben sizi nasıl satın alayım?"

"E öyle diyorlar. Sen bu okulu komple satın alacakmışsın. Onun için gelmişsin. Yerinde inceleme yapıyormuşsun. Arsayı, binayı, sınıfları, sıraları falan satın alacakmışsın. Sen şimdi onları alınca bizi de mi almış oluyorsun? Ben de olmaz, bizi nasıl alsın dedim ama bu Emre diyor ki; biz yeni ev aldık, içinde kiracısıyla aldık. Sen okulu alırsan biz de içinde olduğumuz için bizi de almış oluyormuşsun."

"Ben okulu falan satın almadım. Almayacağım da."

"E o zaman ne yapmaya geldin okula? Biz bile zorla geliyoruz, senin ne işin var okulda?" dedi çocuklardan biri.

"Ben de bilmiyorum." dedi Fikri Bey. "İnan ben de bilmiyorum."

Ama Fikri Bey bu işin böyle gitmeyeceğini anladı ve sınıf arkadaşlarını yanına çağırdı. Bir açıklama yapması şart olmuştu.

"Çocuklar bakın Ben Fikri Bey'im. Falanca şirketin CEO'su, genel müdürü ve yönetim kurulu başkanıyım. Ben sizin yaşınızdayken burada öğrenciydim. Bir aksilik olmuş, nasıl olduysa mezun olamamışım. Beni yeniden mezun olmam için hız-

landırılmış bir eğitim programına aldılar. Öyle söylediğiniz gibi kimseyi ısırmıyorum, hırsız değilim. Gazeteci falan değilim, okulu da satın almayacağım. Olan biten bu. Birkaç gün okula gelecek, sınava girecek, mezun olup gideceğim. Anlaşıldı mı?"

Önce bir uğultu oldu. Her kafadan bir ses çıktı. Sonra bir sakinlik oldu. Çocuklardan biri Fikri Bey'in karşısına geçti ve yüzüne uzun uzun baktı.

"Eşitiz yani." dedi.

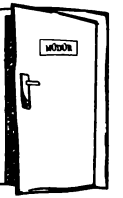
"Değiliz. Ben Fikri Bey'im!" dedi Fikri Bey.

"Yoooo, eşitiz." dedi çocuk. "Bal gibi de eşitiz. Sen de öğrencisin, biz de."

"Evet, o bakımdan eşitiz." dedi Fikri Bey. "Eşitiz, diyelim bitsin bu iş."

"Öyleyse senin de forma giymenin vakti geldi Fikri." dedi çocuk gülerek.

Fikri Bey küplere bindi ve çocuğu ısırmaya kalkınca ortalık birbirine girdi. Herkes çığlık atıp koridorlarda kaçışmaya başladı. Fikri Bey, okul müdürünün odasını boyladı...

FİKRİCİĞİM Mİ?

Okul müdürü, Fikri Bey'i karşısında görünce "yine mi sen" bakışı attı.

Okulda müdür odasına hiç uğramayan öğrenciler olurdu. O çocuklar sorun çıkartmazlar, derslerini düzgünce dinlerler, kurallara uyarlardı. Müdür odasının yerini bile öğrenmeden okuldan mezun olurlardı. Bazı çocuklar ise günaşırı bu odaya gelirdi. Ya birini şikayet etmek için ya da bir öğrenci şikayet ettiği için. Müdür Bey onlarla uzun uzun konuşur, sorunu anlamaya çalışır, sonra sorunu birlikte çözerlerdi.

Fikri Bey'in odaya sık sık geleceğini tahmin ediyordu Müdür Bey. Çok konuşacaktı bu Fikri ile, belliydi. Ama çözeriz, diye geçirdi içinden. Ne öğrenciler görmüştü o, ne öğrenciler bu kapıdan ağlayarak girip gülerek çıkmıştı.

Fikri Bey'i koltuğa oturttu. Karşısına geçip göz hizasına oturdu.

"Nasıl anlaşmıştık biz seninle Fikri? Hani kurallara uyacaktın? Bak çok zor şeyler beklemiyoruz senden. Biz burada eğitim öğretim adı altında öğrencilerimizi geleceğe ve hayata hazırlarız. İsteriz ki okuldan mezun olup da hayata karıştıklarında saygılı, dürüst, kendiyle, insanlarla, va-

tanıyla, dünyayla ve tüm canlılarla barışık, huzurlu bireyler olsunlar. Sen yetişkinsin. Bunları çoktan çözmüş olman gerekirdi. Altı üstü on beş gün uslu uslu okula gelip gideceksin. Anlamıyorum bu tavırlarını. Arkadaşını ısırmak nedir? İlla anneni babanı mı çağırayım okula?"

"Annemle babamın bu olayla ne ilgisi var?"

"Ne demek ne ilgisi var? Onlar senin velin. Bız bır sorun olunca velileri okula çağırırız. Ben bu konuları seninle çözeriz diye düşündüğüm için seninle konuştum. Ama görüyorum ki çözemiyoruz. Yarın annen baban lütfen okula..." derken Fikri Bey atladı.

"Tamam tamam, anladım Müdür Bey. Lütfen annemi babamı çağırmayın. Ne isterseniz yaparım. Tamam söz, kimseyi ısırmayacağım."

"Sadece ısırmamak için değil, iyi geçinmek için de söz vermelisin Fikri."

"Ama Müdür Bey, onlar da bana biz seninle eşitiz diyoooo."

Birden ciddi konuşmasını kaybetmişti Fikri Bey. Sınıftaki çocuklar gibi konuşmaya başlamıştı.

"Ben kimseyle eşit falan olamam yaaa, o-la-mam. **Ben dünyanın en önemli öğrencisiyim.** Patronum ben yaaa. Babayım ben. En önemli benim. Okulda da en önemli öğrenci olmak isterim. Bana buna göre davranılacaksa tamam. Sorun yok. Çocuğa bak yaaa, bana eşitiz diyo!"

"E ama eşitsiniz Fikriciğim. Kimin çocuğu olduğunuzun, nerede oturduğunuzun, maddi durumunuzun, hiçbir şeyin önemi yoktur. Bütün çocuklar eşittir. Dünyanın en önemli öğrencisi diye bir şey yoktur. Çünkü bütün öğrenciler, bütün çocuklar önemlidir." dedi müdür.

"Ben çocuk değilim!"

"Anlıyorum Fikri, peki düzeltiyorum cümlemi. Kim olduğumuzun, nerede oturduğumuzun, maddi durumumuzun hiçbir önemi yoktur. Bütün insanlar eşittir. Anlatabiliyor muyum? Bütün insanlar eşittir. Dünyanın en önemli insanı diye bir şey yoktur. Çünkü bütün insanlar önemlidir."

"Anladık." dedi Fikri Bey. "Yüz kere tekrar etmene gerek yok..."

Müdür Bey, Fikri Bey'i tam odadan çıkacakken durdurdu.

"Yaptığın davranışı benim affetmem hiçbir şeyi değiştirmez Fikri. Asıl arkadaşlarından özür dilemelisin. Ayrıca onların haklı bir talebi var. Diyorlar ki biz Fikri ile eşitsek, o da bizim gibi forma giysin, okula takım elbiseyle gelmesin."

"Şaka?"

"Yooo, gerçek."

"Şaka!"

"Gerçek Fikriciğim, haklılar."

"Ya onlar takım elbise giysin, bana ne?"

"Olmaz Fikriciğim, çoğunluğa uymak zorundayız. Unuttun mu? Okul kuralları... Al bakalım, bu forman. Okul aile birliği senin için bir tane diktirmiş."

Fikri Bey tam üstüne göre dikilmiş formayı görünce şok oldu.

"Ben bunu giymem." diye itiraz etti hemen.

"O zaman ben de diplomanı vermem."

"Of Allah'ım, of, of, of. İyi tamam ver."

O gün okul çıkışı kolunun altında bir de forma taşıyordu Fikri Bey. Formayı arabada bıraktı. Tabii ki

eve götürmeyecekti. Eşine bu durumu nasıl izah ederdi?

Eve vardığında çok yorulduğunu fark etti Fikri Bey. Banyoya girdi, uzun uzun yıkandı. Kafası allak bullak olmuştu. **Kesirler, yapım ekleri, çekim ekleri, irregular verb'ler, sindirim sistemi, tarihteki Türk devletleri** hepsi birbirine girmişti. Ne zordu her şey. Banyo yaparken bunları düşündü. Başı ağrıyordu. Bu çocukların kafası bu kadar şeyi nasıl kaldırıyordu her gün? Banyodan çıktığında yüzünü kurularken gözü bıyıklarına takıldı.

"Hıım, çok da inandım. Bence kes onları Fikri. Herkes senin bıyıklarının dişlerini gizlemek için çıktığını düşünüyor. Ben olsam keserdim yaaaniiii..." demişti kız.

Fikri Bey bıyıklarına baktı. Uzun zamandır bıyıklıydı. Kendini böyle daha ciddi ve önemli hissediyordu. Fikri Bey olacaksa, illa bıyıklı olmalıydı ona göre. Çünkü bey olmak ciddi olmayı gerektirirdi. Bey dediğin ciddi, asık suratlı, bıyıklı ve hatta göbekli, sinirli ve tok sesli olmalıydı.

Fikri Bey ciddi ve sinirli görünmek için çok çaba sarf ederdi. Bazen komik şeyler olurdu, içinden

gülmek gelirdi ama tutardı kendini. Bıyıkları gızlıyordu gülen dudaklarını. İş yerinde yahut evde azıcık gülünecek bir durum olsa hemen öksürür: **"Öhöm öhömmm kendinize gelin yahuuu, azıcık ciddiyetinizi takının, sizi ciddiyete davet ediyorum."** derdi. Bunu okulda da demişti birkaç kez ama sınıftaki çocuklar "Biz de seni gülüp eğlenmeye davet edıyoruz." demişlerdi. Aynada uzun uzun ızledi kendını Fıkrı Bey. Gülümsedi. Dişlerini göstererek güldü. Sonra bir anda tıraş bıçağını aldı ve kesiverdi bıyıklarını.

Gençleştiğini hissetti birden. Kendini garipsedi. Ama güldü sonra. Gülünce yüzünün ne kadar da genç olduğunu fark etti. Sahı daha kaç yaşındaydı ki şunun şurasında. Fikri Bey olacağım, ciddi görüneceğim diye yıllarca bıyıklı gezmiş, yaşını büyük göstermeye çalışmıştı.

Fikri Bey saygının ancak yaşlılara, zenginlere ve iyi eğitim almış insanlara duyulduğunu düşünüyordu. Zenginlik tamamdı, iyi eğitimi de almıştı, eh işte bıyıkla da olduğundan daha yaşlı görünüyordu. Kendisine saygı duyulmaması için hiçbir engel kalmamıştı. Kimse Fikri

Bey'e tüm insanlara ve tüm canlılara saygı duyulması gerektiğini anlatmamıştı. Çocuklara da saygı duyulmalıydı, eğitim almamış insanlara da, gökte uçan kuşa, yaprağını döken ağaca da saygı duyulmalıydı. Fikri Bey öğrenmemişti bunları...

Salona girdiğinde çocukları ve eşinin kutu oyunu oynadıklarını gördü. Birlikte eğleniyorlar, gülüşüyorlardı. Ben de onlara katılsam iyi olur, diye düşündü.

Yarın okulda çocuklar hadi oyun oynayalım derlerse bilmiyorum demezdi en azından.

En son kendi çocukluğunda oyun oynamıştı. Koskoca Fikri Bey'in oturup çoluk çocukla oyun oynayacak hâli yoktu ya! Ama işte iş başa düşmüştü. Okulda "hadi oyun oynayalım" deseler, diyecek bir şey bulamazdı. Belki bir de onun için alay edeceklerdi Fikri Bey'le. İki üç oyun öğrenip öyle gideyim okula, diye düşündü.

"Bana da yer var mı?" dedi Fikri Bey.

Ev halkı Fikri Bey'i bıyıksız görünce tanıyamadılar ve çığlık attılar.

"Benim ben, babanız." dedi Fikri Bey.

İlk kez çocuklarına babanız demişti. Kendisi de şa-

şırdı. Eskiden olsa **beybabanız** derdi.

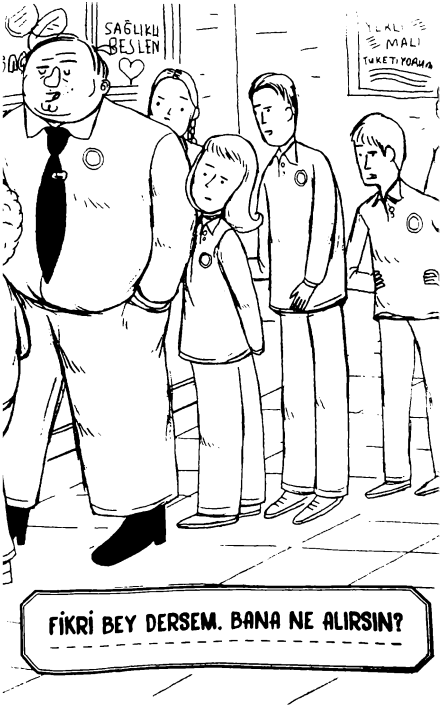
Madem herkesle eşitti o zaman evdekilerle de eşit olmalıydı.

Fikri Bey ve ailesi bütün gece oyun oynadılar. Onu da öğretin, bunu da öğretin, şu nasıl oynanıyor, bu nasıl oynanıyor diye sordu durdu Fikri Bey. Ev halkı çok şaşkındı. Ama bir yandan da çok mutluydular. Fikri Bey dahil...

Eşitlik güzel bir şeymiş, diye düşündü Fikri Bey.

İlk kez.

SANDVİÇ

SAĞLIKLI BESLEN
MALI
TÜKETİYORUM
FİKRİ BEY DERSEM. BANA NE ALIRSIN?

Ertesi sabah Fikri Bey arabadan inmeden önce **formasını** giydi. Formanın üzerine yine de **kravatını** taktı. Bu kravata dünya para vermişti, has ipekti.

Sınıf arkadaşları kesin Fikri Bey'le dalga geçecekti. "Rezil olacağım şimdi." diyerek girdi sınıftan içeriye.

Ama kimse garipsemedi, yadırgamadı Fikri Bey'i. Fark etmemişler miydi acaba? Sıra arkadaşı Sude'nin kulağına eğildi derste usulca:

"Formamı fark etmedin mi? Benimle dalga geçmeyecek misin?"

"Yooo. Ben de aynı formayı giyiyorum. Niye dalga geçeyim? Ayrıca insanların kıyafetleriyle, dış görünüşleriyle dalga geçmek çok saçma. Ben insanları dış görünüşlerine göre değerlendirmem." dedi Sude.

"Nasıl yaaa, kravatımın da bir önemi yok mu yani?"

"Kravatının mı? Fark etmedim bile."

"Ama o ipek, nasıl fark etmezsin?"

"Gerçekten çok garipsin Fikri, ipek olunca ne değişiyor anlamadım."

"Yanı ben bütün kıyafetlerimi en pahalı markalardan alırım. Kumaşlarını özel seçerim. Bunun senin için bir önemi yok mu?" dedi Fikri Bey.

Gerçekten çok üzülmüştü. O pahalı kıyafetlerin çok önemli olduğunu düşünüyordu. Yıllardır servet ödemişti marka giysilere.

Sude kravatını fark etmemişti bile. Görülmeyecek şey değildi ki. Tiril tiril salınıyor, ışıl ışıl parlıyordu kravat. Karşıdan ben çok özel ve pahalı bir kravatım diye bağırıyordu resmen. Bu Sude de bilmiş bilmiş "İpek olunca ne değişiyor anlamadım." diyordu. Kendisinde yoktu ya, kıskanıyordu kesin Fikri Bey'i. Fikri Bey hırslandı.

"Benim pijamalarım bile işlemeli beee! Onları bile özel diktiriyorum! Üstüne adımı işletiyorum. Kıyafetlerim bana özel. Herkesin giydiği şeyleri giymem ben." dedi sinirli sinirli.

"Niye daha mı derin uyuyorsun pijama işli olunca? Offf Fıkrı yaaa, boş yapma!" dedi Sude.

"Boş yapma mı? O ne demek?"

"Boş konuşma işte, hadi dersi dinle bak öğretmen bize bakıyor." dediği anda Nebahat Öğretmen, Fikri Bey'i gördü.

"!!9 Fikri! Ne konuşuyorsun arkadaşınla, söyle biz de öğrenelim!" dedi.

"Öğretmenim, Sude bana boş yapma diyooo..." dedi Fikri Bey.

"Böyle bir dil sana hiç yakışmıyor Fikri. Türkçemizde böyle bir kullanım yok. Bir daha duymayayım." dedi Nebahat Öğretmen.

Fikri Bey hiç sesini çıkartmadı. Olay çıkmasını istemiyordu artık. Uslu uslu gidip gelecekti okula. Bir kez daha o müdürün odasına gitmek istemiyordu.

Sude teneffüste kalemlerini açıyordu. Fikri Bey sıkıntıyla onu izledi.

"Senin kalemin de açılacaksa ver açayım." dedi Sude.

"İstemez. Benim kalemim dolma kalem. Bunu İsviçre'den getirttim. Baaak, üstünde de adım yazıyor. Çok özel bir kalem. İki bin dolar fiyatı." dedi Fikri Bey.

Kalemiyle hava atacaktı Sude'ye. Derste kendisine "Boş yapma!" dediği için sinir olmuştu ona. Ama Sude kaleme bakmadı bile, ilgilenmedi.

"Kalemim diyorum, bak ne güzel. İsviçre'den gel-

di bu. Bende bir sürü kalem var. Dünyanın dört bır yanından kalem getirtirim. Hepsinde ismim yazar. İsmim yazmasa birini sana verirdim. Ama senin adın Sude, benim adım Fikri Bey. Ne yapacaksın üstünde Fikri Bey yazan kalemi?" dedi Sude'ye, onu kıskandırmaya çalışarak.

"Sen ne yapacaksın üstünde Fikri yazan kalemi?" diye sordu Sude.

Fıkrı Bey cevap veremedi.

"Boş yapıyorsun Fıkrı yaaa. Mühim olan neyle yazdığın değil, ne yazdığın bence. Kafan çalışıyorsa kurşun kalemle de yazarsın, çalışmıyorsa istersen kalemın altın olsun, yine de bir şey yazamazsın. Ayrıca ben olsam iki bin dolarla bir tane kalem alacağıma, bir sürü kırtasiye malzemesi alır ihtiyacı olan çocuklara dağıtırdım. Böyle de hava atmaya çalışmazdım." dedi Sude.

Fıkrı Bey, elinde tuttuğu kalemi çantasına koydu. Bir daha da çıkartmadı. Derste, "Kurşun kalemini ödünç alabilir miyim?" dedi Sude'ye.

"Bende fazla var, al bu senin olsun." dedi Sude gülümseyerek.

Fıkrı Bey Sude'nın verdiği kalemi aldı ve onunla

yazdı. Dolmakalem o kadar ağırdı ki sürekli onunla yazınca bileği ağrıyordu. Sude'nin verdiği kalem yumuşacık yazıyordu. Teşekkür etti sıra arkadaşına.

Bir sonraki teneffüs bir çocuk Fikri Bey'in oturduğu sıraya geldi. Dikkatli dikkatli bakıyordu Fikri Bey'in yüzüne.

"Niye öyle bakıyorsun?" dedi Fikri Bey.

"Sana bir teklifim var."

"Neymiş?"

"Sana Fikri Bey dersem bana kantinden ne alırsın?"

Fikri Bey teklifin böyle bir şey olacağını hiç düşünmemişti. Hoşuna gitti. Ne iyi çocuklar var şu dünyada, diye düşündü. O kadar özlemişti ki kendisine "Fikri Bey!" denmesini. Bu teklifin büyüsüne kapıldı.

"Ne istersen alırım."

"Tost?"

"Alırım."

"İçecek?"

"Alırım."

"Çikolata?"

"Alırım."

"Peki o zaman, teşekkür ederim Fikri Bey."

"Bir daha söyle."

"Fikri Bey!"

"Bir daha söyle!"

"Fikri Bey, Fikri Bey, Fikri Bey!"

"Allah'ım sana şükürler olsun."

"Hadi şimdi kantine gidelim Fikri Bey."

Fikri Bey, kendisine Fikri Bey deyip duran Tankut'la kantine gitti ve ona ne istiyorsa aldı. Ne kadar az şey vardı kantinde yaaa. Tankut ona Fikri Bey dedikçe, eline geçen şeyi alıyordu kantinden. Fakat hepsi bitti.

Tankut aldığı yiyecekleri kucaklayıp kendi sınıfına döndü. Tankut ona yeter ki Fikri Bey desin, Fikri Bey onu markete götürüp istediği her şeyi almaya razıydı. Kantin açardı gerekirse Tankut'a!

"Öbür teneffüs yine gel Tankut." dedi Fikri Bey

"Bakarız." dedi Tankut gülerek.

Ama Tankut bir sonraki teneffüs gelmedi. Fikri Bey

koridorlarda yana yakıla Tankut'u arıyordu. Bütün sınıflara girdi çıktı, bulamadı. Koridorda Sude ile karşılaştılar.

"Kimi arıyorsun Fikri?"

"Tankut'u."

"Hangi Tankut'u?"

"Saygılı Tankut'u. Aşırı saygılı, adam gibi adam, beyefendi Tankut'u arıyorum. Sen tanımazsın."

"Bildim hangi Tankut'u aradığını. Ne yapacaksın Tankut'u?"

"O benim en yakın arkadaşım."

"Kim? Tankut mu senin en yakın arkadaşın?"

"Evet, çok saygılı bir çocuk o. Hepinizden saygılı. Hepinizden harika, muhteşem bir çocuk Tankut. Anladın mı, muhteşem bir çocuk!"

"Nesi muhteşem mesela tam olarak?"

Fikri Bey'i delirtiyordu bu Sude.

"Nesi muhteşemi var mı yahu! Bana Fikri Bey diyor. Anlıyor musun? Tankut bana Fikri Bey diyor. Saygı duyuyor bana. Bu okulun en saygılı çocuğu Tankut'tur, nokta!"

"Sen de karşılığında ona kantinden alışveriş yapıyorsun, doğru mu?"

"Evet, ne var bunda! Küçük bir teşekkür sadece."

"Neye karşı?"

"Bana saygı duymasına karşı!"

"Boş yapıyorsun Fikri yaaa. Sevgi de saygı da karşılıksızdır. Sen parayla kendine saygınlık alıyorsun. Sana gerçekten saygı duyuyor olsa karşılığında bir şey istemez."

"Hıı! Çok biliyorsun sen!"

"Çok bilmiyorum Fikri, sadece gördüğümü söylüyorum, hadi ders başlıyor, geç kalmayalım. Çok istiyorsan ben de sana Fikri Bey derim, hem de karşılıksız."

"İstemez, deme. Git başından Sude, sana küstüm. Tamam mı küstüm."

"Gerçekleri söyledim diye bana küsme Fikri, biz arkadaşız."

"Hıı, çok arkadaşız. Hıı, çok!"

Sude, Fikri Bey'i kolundan tutup sınıfa götürdü. Ders boyunca iş hayatını düşündü. Kendisine Fikri

Bey diyen, ona saygı duyan onlarca insan vardı etrafında. Çoğunun bunu para için yaptığının farkına yeni varıyordu. Fikri Bey onlara **pahalı hediyeler** alıyor, onları yemeklere, tatillere götürüyordu.

Daha önce iş yerinde kendisine Fikri Bey diyen, her an yanında olan, Fikri Bey ne derse onaylayan bir çalışanını işten çıkartmıştı bir keresinde. Adamla havaalanında karşılaşmışlardı aylar sonra. "Şimdi koşarak yanıma gelecek, bir emriniz var mı Fikri Bey diyecek." diye umutla beklemişti. Ama gelmemişti adam, görmezden gelmişti Fikri Bey'i.

Şimdi anlıyordu Fikri Bey olanları. Kararını vermişti. Tankut bir sonraki teneffüs gelirse ona kantinden hiçbir şey almayacaktı. Sude haklıydı.

CEZALISIN FİKRİ!

Fikri Bey o sabah harika bir fikirle uyandı. Bu fikir daha önce nasıl aklıma gelmedi diye kendine kızsa da hemen planını uygulamaya koydu. Yatakta inlemeye başladı.

"Karnım ağrıyor, ühüüüü, karnım çok ağrıyor. Rukiye Hanıuım, yetiş."

Rukiye Hanım hemen kocasına, "Yediğin bir şey mi dokundu Fikri Beyciğim? Zehirlendin mi yoksa? Bulantın var mı? Ateşin var mı?" diye sormaya başladı.

"Karnım ağrıyor. Doktoru getir. Doktor gelsin bana rapor yazsın. Hadi, rapor al bana çabuk!" diye emirler yağdırmaya başladı Fikri Bey.

İlaçtan önce rapor istiyordu.

"Fikri Beyciğim sen CEO, genel müdür, yönetim kurulu başkanısın. Ne yapacaksın raporu? İşe gitmiyorum de, gitme. Kim sana rapor soracak beyefendiciğim? Rapora ne hacet?"

"Ben disiplinli bir yöneticiyim. Kurallara uyarım. Herkes rapor götürüyorsa ben de götürürüm tamam mı? Sen şimdi çocukları okula bırak, bana bir tane rapor al gel, hadi."

"Fikri Bey rapor öyle alınabilen bir şey değil ki.

Doktorun rapor yazabilmesi için hastayı görmesi gerekir. Hasta gerçekten hastaysa, raporu yazar."

"Gerçekten hastayım be, gerçekten hastayım! U'yyyy karnım. Oyyy karnımmmm."

"Gerçekten hastaysan bunu doktorun da görmesi lazım diyorum Fikri Bey. Hadi kalk, hastaneye gidelim."

"Gitmem ben hastaneye falan. İki satır rapor için doktorun ayağına mı gideceğim? Sen git yazdır. Parasını ver al. Kaç para bir rapor yaa, kaç para?"

Fikri Bey her şeyi parayla alabileceğini düşünüyordu. Elbette ki çokça yanılıyordu.

Rukiye Hanım elinden bir şey gelmeyeceğini söyledi. Çocukları okula götürmesi, oradan da işe gitmesi gerekiyordu. Kocasına bir sıcak çorba, bir demlik ıhlamur kaynattı. Patates haşladı ve onu yalnız bıraktı.

Fikri Bey herkesin gittiğinden emin olunca fırladı yataktan. Hemen dolabı açıp bir şeyler atıştırdı. Hiçbir şeyi yoktu. Turp gibiydi maşallah.

Yarım saat sonra beklediği telefon geldi. Arayan okul müdürüydü.

"Bugün okula gelmedin Fikri Bey evladım."

"Ihhhh, ayyy, oyyy!"

"Fikri beni duyuyor musun yavrum?"

"Ay ay ay ay ay, ıhhhh, ay!"

"Fikri hasta mısın?"

"Hı hı, çok hastayım, karnım ağrıyor öğretmenim."

"O zaman rapor al çocuğum. Raporunu al, iyileşince getirirsin."

"Rapor yok yaa, ne raporu? Devamsızlık hakkım var benim tamam mı? Onnnnnbeş gün kapı gibi devamsızlık hakkım var. Cel-mi-yo-rum. Nokta. Devamsızlığımdan düşün. Hadi iyi günler."

"O devamsızlık hakkı senin için geçerli değil Fikriciğim."

"Hani eşittik? Nasıl geçerli değil? Bal gibi de geçerlidir."

"Eşit olabilirsiniz ama aynı zamanda adil olmanız gerekir Fikri. **Sen zaten okula on beş gün geleceksin. Orada da on beş gün devamsızlık hakkı kullanamazsın.** O sebeple senin gibi öğrencilerimize devamsızlık hakkı tanımlanmadı. İstersen gelme yavrucuğum, okulun uzar. Gelmediğin gün kadar geç mezun olursun. **Sen bilirsin.**"

Deliye dönmüştü Fikri Bey yine. Telefonu ısıracaktı neredeyse.

"İyi tamam geliriz. Bari geç kâğıdı ver." dedi müdüre.

"Onu veririm, hadi gel." dedi müdür.

"Raporu da versene madem yaaa. Geç kâğıdını kafana göre veriyorsan, raporu da kafana göre ver. Allah Allah!"

Söylene söylene vardı okula Fikri Bey.

Tam da teneffüs zamanıydı. Acayip bir çocuk sesi vardı. Her şeye alışmıştı da şu çocuk sesine bir türlü alışamamıştı. Gerçi hiç alışamayacağını düşündüğü bazı şeyleri çoktan kabullenmişti. Mesela kendisine Fikri denmesine yavaş yavaş alışsa da "Fikri Bey!" denmesine özlem duyuyordu. Tutturmuştu herkes Fikri de Fikri diye. Sosyal Bilgiler dersinde kalemi eline alıp kitabın üstündeki bütün tarihi isimleri Fikri Bey diye değiştirmişti sıkıntıdan.

"Millî Mücadele yıllarında Kilis-Antep Yolu'nun Fransızlara karşı savunmasını ~~Şahin~~ Fikri Bey üstlenmiştir. ~~Şahin~~ Fikri Bey'in hayatı kahramanlıklarla doludur. ~~Şahin~~ Fikri Bey tek başına düşmana karşı meydan okumuştur. ~~Şahin~~ Fikri Bey "Düşman askerleri cesedimi çiğnemeden Antep'e giremez." demiştir ~~Şahin~~ Fikri Bey son kurşunu kalana kadar düşmana karşı koymaya devam etmiştir."

Bunu yapmak Fikri Bey'in çok hoşuna gitti. Test kitabında Çaka Bey ve Çağrı Bey isimlerini gördü. Onları hemen Fikri Bey diye değiştirdi.

Fikri
~~Çaka~~ *Bey Türk tarihinde ilk donanmayı kurmuştur. Bu sebeple ilk Türk amirali olarak anılmaktadır.*"

Fikri
~~Çağrı~~ *Bey Büyük Selçuklu Devleti'nin kurucularındandır.*"

Harika bir şeydi bu. Bir kelime değişikliğiyle **devlet kurucusu**, **amiral**, **kahraman**, her şey olabiliyordu Fikri Bey. Çocuklar ona istedikleri kadar Fikri Bey demesinler. Bulmuştu işte yolunu.

Teneffüste okul kütüphanesinde buldu kendini. Rafları hızlıca aramaya başladı. Ahmet Mithat Efendi'nin Felâtun Bey ve Râkım Efendi isminde bir kitabını buldu rafların arasında. Onun kapağındaki Felâtun kelimesini karaladı. Üstüne güzelce bir Fikri yazdı. Kitap **Fikri Bey ve Râkım Efendi** oldu.

Koridorda kocaman bir harita vardı. Diğer haritalardan farklı olarak ilçeleri de gösteriyordu harita. Bayıldı bu haritaya Fikri Bey. Anka-

ra'nın Beypazarı ilçesini Fikri Beypazarı olarak değiştirdi. Konya'nın Beyşehir ilçesinin üstüne Fikri yazdı, Fikrı Beyşehir yaptı. Bursa'nın Karacabey ılçesindeki Karaca kelimesinin üstünü karaladı, Fıkrıbey yaptı. Harika olmuştu bu. Bayılmıştı Fikri Bey.

Ağrı'nın Doğubeyazıt ilçesindeki bey kelimesini daire içine alırken okul müdürü yakaladı ensesinden.

"Ne yapıyorsun Fikri evladım, ne yapıyorsun?"

"Haritada küçük bir düzenleme yaptım, ne var bunda?"

"Ne demek ne var Fikri? Okulun eşyalarına bu şekilde zarar veremezsin. Kütüphanedeki kitapları da karalamışsın!"

"Yalan! Yalan söylüyorlar. İnanmayın bu çocuklara! Sude ispiyonlamıştır kesin. Sude söyledi değil mi? Kıskanıyor o kız beni, sahip olduğum her şeyi kıskanıyor. Kalemlerimi, kravatlarımı, her şeyimi! O yüzden böyle iftira atıyor. Anladınız mı? İftira atıyor. Nerede o Sude? İspiyoncu Sudeeee! Neredesin Sudeee?" diye bağırırken Fikri Bey; Müdür Bey onun sözünü kesti.

"Kameralardan izledim seni Fikri. Hiç kimse söylemedi. Hem yaptığını inkar ediyorsun, hem yalan söylüyorsun, hem de arkadaşını suçluyorsun."

Fikri Bey köşeye sıkışmıştı. Ne diyeceğini bilemedi.

"Ama kitaplar böyle çok güzel olmadı mı öğretmeniiiiim..." dedi tatlı bir çocuk gibi görünmeye çalışarak.

"Olmadı Fikri, hiç güzel olmadı. Okulun eşyalarını böyle hor kullanamazsın, zarar veremezsin. Bu bir suçtur."

Fikri Bey içinden "Amma uzattı müdür bu meseleyi!" diye düşünüyordu. Tutamadı kendini:

"Kaç paraysa verelim Müdür Bey, kaç para bir harita? Kaç para bir kitap? Hemen sekreterime telefon edeyim, burayı doldursun kitapla, haritayla. Çok uzattınız!" dedi.

Müdür uzun süre izledi Fikri Bey'i. Ona uzuuuun uzuuun baktı.

"Sen çok kaba birisin Fikri. Nezaketsizsin. Uzun teneffüste cezalısın, benim odamın önünde tek ayak üstünde dikileceksin."

Fikri Bey duyduklarına inanamadı.

"Hayır yaa, olmaz. Müdür Bey bakın, ben gerçekten dikilemem. Benim bacaklarım ağrıyor. Benim romatizmam var. Benim bel fıtığım da var. Çok fena fıtığım var benim. Belim komple fıtık dolu. Oyy fıtığımmm, bel fıtığıımm, bakın şimdiden tuttu. Öyle pis bir fıtık bu Müdür Bey!" diyerek müdürün peşinden koştu ama dinletemedi kendini Fikri Bey.

O gün uzun teneffüste okul müdürünün kapısının önünde tek ayak üstünde dikildi. Sude yanına geldi Fikri Bey'in.

"Başına neden geldi bu Fikri?"

"Bışına nidin gildi bi Fikriii!" diyerek Sude'nin taklidini yaptı Fikri Bey. Sinir oluyordu bu kıza.

"Hiç akıllanmıyorsun değil mi Fikri?"

"Hıç akıllanmıyorum, çünkü ben zaten akıllıyım Sude. Çok akıllıyım. Sizden daha akıllıyım. Eşit falan değiliz anladın mı? Ben sizden daha zengin, daha başarılı, daha büyük, daha akıllıyım. Hiçbiriniz beni çekemiyorsunuz. Müdür de dahil. Başıma o yüzden bunlar geliyor. Siz beni çekemediğiniz için!"

"Hıı kesın öyle."

"Hıım kesin öyle."

"Tabii tabii."

"Tabii."

"Hım."

"Çok."

"Çok da bile."

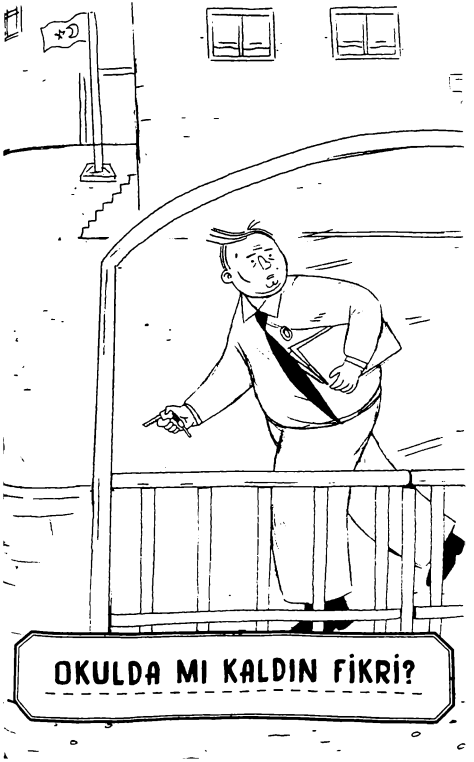
Fikri Bey Sude'ye dilini çıkarttı. Elini kulaklarına götürüp nanik yaptı. O sırada Müdür Bey odasından çıktı ve Fikri Bey'i gördü.

"Bende kulak fıhğı da var öğretmenim, onu gösteriyordum arkadaşıma." diye savundu kendini Fikri Bey.

"Kesinnn!" dedi Müdür Bey. "Kesin öyledir Fikri. Kulak fıtığı... Çok yaratıcı... Çok."

OKULDA MI KALDIN FİKRİ?

Ertesi gün, bir önceki günü aratmıştı. Dersler, özellikle matematik çok zordu. Bırak ortaokulu, ilkokul matematiğinde sıkışıp kalmıştı Fikri Bey. Matematik öğretmeni Hamdi Bey çarpım tablosuyla sınıyordu resmen bizimkini. Fikri Bey "Öğretmenim unuttum ben çarpım tablosunu. Tekrar hatırlamam için izin verin, çalışayım." dese işler yoluna girecekti ama davulu aşağıya asmıyordu Fikri Bey. Ben CEO'yum, finans uzmanıyım, matematiği senden daha iyi bilirim, hesap kitap benim işimdir, diyordu. Hamdi Öğretmen "Hadi yavrum say öyleyse sekizleri!" deyince kalakalıyordu Fikri Bey.

Ne hikmetse hep matematik derslerinde ishal oluyor, midesini bozuyor, dişi ağrıyordu Fikri Bey'in.

"Benim bu dersten kurtulmam lazım." diye düşündü teneffüste. Bir şey yapmalı ve bu dersten kurtulmalıydı. Sonra kendi kendine şöyle dedi.

"Bir dakika yaaa, büyük düşünmeliyim. Neden dersten kurtuluyormuşum, okuldan kurtulayım."

Harika bir fikirdi bu Fikri Bey'e göre. Okuldan kaçacaktı. Kim bilecekti ki Fikri'nin okulda olmadığını? Koskoca okul! Öğretmenlerin işi gücü kalmadı, beni mi takip edecekler, diye düşündü. Okuldan bir kişi eksilse kimsenin umurunda olmazdı.

Elini kolunu sallaya sallaya çıkacaktı kapıdan. Çantasını aldı ve bahçe kapısına yöneldi. İki adım sonra özgürüm, dedi. Her sabah gelirim, Müdür'e görünürüm, o beni okulda sanır, sonra basar giderim, dedi içinden. Kıs kıs gülüyordu.

Okulun bahçesindeki ağaçları budattıran Müdür Bey'i görmemişti Fikri Bey. Fark etse arabanın uzaktan kumandalı anahtarıyla kapıyı açmaz, boş yere gürültü çıkartmazdı.

"Nereye Fikri evladım?" dedi Müdür.

Fikri Bey, Müdür'ün sesiyle olduğu yere çivilendi. Derin bir nefes aldı.

"Silgim kayboldu. Yedek silgim vardı da torpido gözünde. Onu almaya geldiydim öğretmenim." dedi Fikri Bey.

"Ders saatleri içinde okul binasını terk etmiyoruz Fikri evladım."

"Terk etmiyorsak siz de terk etmeyin o zaman hocam. Siz de okul binası dışındasınız. Gidin odanızda oturun o zaman. Müdür dediğin odasında oturur. Mesela ben de müdürüm, genel müdürüm. İş yerinde hep odamda otururum. Fıstık gibi de odam var haa, seninkinden güzel." dedi Fikri Bey okul müdürüne.

Ohhh dedi içinden, ohhh nasıl da yerinde söylemişti lafı. Ohhhcuk olsun, ohhh!

Fakat Müdür Bey oralı olmadı.

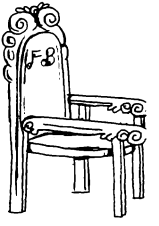
"Ben senin gibi müdür değilim Fikriciğim. **Ben her şeyden önce bir öğretmenim.** Yanım çocuklarımın, öğrencilerimin yanıdır. Ben onların menfaati için nerede çalışmam gerekirse orada çalışırım. Bak, bu ağacın dalları kurumuş. Onları budamazsak, Allah muhafaza rüzgârda kırılıp düşüverirse, bir öğrencimize zarar vermesin, diye düşündüm. Şimdi ağacı buduyoruz. Geçen yağmurda yağmur suları kaldırım taşlarını yerinden oynatmış. Birazdan da öğrencilerimiz takılıp düşmesin diye onu tamir edeceğiz. Anlatabildim mi Fikriciğim? Benim odam her yerdir, ben her şeyden önce bir öğretmenim!"

"Öğretmensen o zaman git sınıfta otur, Allah Allah!" dedi Fikri Bey kısık sesle ve ne dediği anlaşılmayacak bir şekilde.

"Ne dedin Fikri evladım, bir şey mi dedin?"

"Ben sınıfa gideyim, öğretmenim beni bekler, dedim. Gideyim ben." dedi ve omuzlarını düşürüp okul binasına doğru yürüdü Fikri Bey.

Kendi müdür odasını düşündü. Ne güzel odası var-

dı. Şirkette manzarası en güzel yer onun odasıydı. Deri koltuğunu özel yaptırmıştı. Ayrıca odada masaj koltuğu da vardı. Arada oturup boynuna, sırtına masaj yaptırıyordu. Kendisine her yarım saatte bir üzerinde Fikri Bey yazan bardaklarla, fincanlarla çay kahve servisi yapılıyordu. Odasında toplantılar yaparken herkese bağırmayı, çalışanlarını işten kovmakla tehdit etmeyi, "Önce maaşını hak edeceksin!" demeyi marifet sayıyordu Fikri Bey.

Kendisinin bindiği asansör ile çalışanların kullandığı asansör farklıydı. Bir keresinde çalışanların asansörü arızalanmıştı. Fikri Bey kendi asansörünü kullanmalarına izin vermediği için insanlar on katı yürüyerek inip çıkmak zorunda kalmışlardı. Okul müdürü ise kuruyan dalı, bozulan kaldırımı dert ediniyordu kendine. "Belki de gerçekten böyle müdür olmak lazım..." diye düşündü. Neyse bunları sonra düşünürdü, şimdi okuldan kaçmanın bir yolunu bulmalıydı.

Okul koridorunda Sude ile karşılaştı.

"Neredesin Fikri? Öğretmen seni soruyor. Sana

bakmam için gönderdi beni."

"Başka işi mi yok yaaa? Nasıl anlıyor benim sınıfta olmadığımı, anlamıyorum. İşi mi yok, niye benimle uğraşıyor?"

"İşi o ya zaten Fikri, işinin bir parçası bizim varlığımızı görmek ve bize bildiklerini öğretmek."

"Ben her şeyi biliyorum zaten. Bana öğretmesin."

"Fikri her şeyi bilemezsin. Bir şeyi bilmediğinde, bilmiyorum de. Bir şey kaybetmezsin. Hiç mi duymadın, bilmemek değil öğrenmemek ayıp."

"Sude, Sude bak ne diyeceğim. Hadi gel okuldan kaçalım. Hadi. Bak dondurmacıya gideriz. Pasta da yeriz. Kimse anlamaz, hadi okuldan kaçalım, hadi."

"Anlarlar Fikri. Herkes anlar. Herkesten önce biz biliriz zaten yanlış bir şey yaptığımızı. Okuldan kaçmanın yanlış olduğunu biz biliyoruz. Bu yeterli. Hadi derse hadi, ders bitecek neredeyse. Kaçtın kaçacağın kadar zaten."

"Offf Sude offf, ne biçim öğrencisin sen!"

"Asıl sen ne biçim öğrencisin!"

"Sen daha çok ne biçim öğrencisin!"

"Offf."

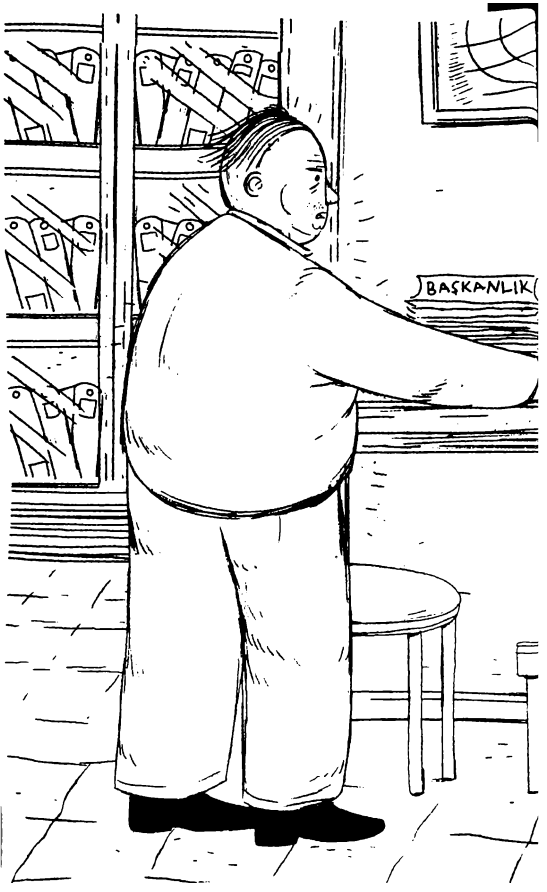
"Hıı offf, çok da ne biçim! En ne biçim öğrenci sensin Sude. Tamam en çalışkan öğrenci sensin."

Söylene söylene vardılar sınıfa. Hamdi Öğretmen, gülümseyerek baktı Fikri'ye.

"Zavallı Fikriciğim. Yine hastalandın herhâlde. Şöyle yapalım. Ben seni dersten sonra etüde alayım. Bilmediğin, anlamadığın konuları tekrar yapalım. Olur mu canım?"

"Tamam öğretmenim. Bilmemek değil öğrenmemek ayıp, tamam öyle yapalım."

Okuldan kaçacağım derken akşam çıkışta da okulda kalmıştı gariban Fikriciğim...

BAŞKANLIK

BAŞKAN MI OLACAKSIN FİKRİ?

Sürekli yağmurdan kaçarken doluya tutulan Fikri Bey için günler tam sakin sakin geçecekti ki, yine olan oldu. Müdür Bey hiçbir sebep yokken odasına çağırdı Fikri Bey'i. "Yine ne yaptım?" diye söylene söylene gitti müdürün odasına. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Kim bilir yine ne için çağırmıştı müdür kendisini.

İçeriye girer girmez savunmaya başladı kendini. Müdür Bey'e söz hakkı tanımadı.

"Tamam sıramı karaladım ama herkes karalıyor, tek ben yapmadım tamam mı? O zaman herkese ceza ver! Sude'ye dombili dedim diye şikayet ettiyse beni, o da bana dedi. O da bana dedi, o da bana dedi, o da bana dedi. Bana ne Sude gelsin, yüzleşsin benimle!" diye bağırmaya başladı Fikri. Teker teker döküyordu suçlarını ortaya. Müdür Bey, "Peki çağıralım bakalım Sude'yi!" dedi. İki dakika sonra Sude de geldi.

"Niye şikayet ettin beni hemen Sude? Bi kere dombili dedim diye hemen niye şikayet ettin?"

"Etmedim. Nereden çıkarttın bunu? Ayrıca sen öyle dedin diye ben dombili olmuyorum. Ben kendimin farkındayım. Ve yine ayrıca dombili ne demek? Öyle bir kelime bile yok."

"Hıın yok, sen de bana dedin. Sen de bana dedin. Al ben de seni okul müdürüne şikayet ediyorum, al."

Okul müdürü derin bir nefes aldı. "Sude evladım aranızda geçenleri anlatır mısın?" dedi ama Fikri Bey ona da fırsat vermedi.

"Ben anlatayım öğretmenim, ben anlatayım. Her teneffüs tost alıyorum, tost yiyorum diye, bu Sude bana her teneffüs tost yeme, kilo alırsın, dedi. Dedin mi demedin mi Sude, dedin mi demedin mi?"

"Dedim. Bu dombili demek mi? Ben sana sağlıksız beslenme, kendine dikkat et, her teneffüs tost yenmez, sağlığına zararlı dedim. Sen bana ne dedin peki?"

"Hiçbir şey yemedim, ay demedim!"

"Yooo, dedin Fikri. 'Param var, alırım. Kıskanma! Her teneffüs tost yiyorum, çatla da patla! Dombili!' dedin."

"Uydurma Sude, öyle bir kelime bile yok."

"Hıın yok."

Okul müdürü araya girmek zorunda kaldı.

"Çocuklar kavga etmeyi bırakın. Ben sizi başka bir şey için çağırdım. Hemen kavgaya başladınız. Ço-

cuklar, okul başkanı olan öğrencimiz taşındığı için başka bir okula gitti. Şimdi yeniden bir seçim yapmamız gerekiyor."

"Ben olurum öğretmenim. Benden çok güzel başkan olur. Zaten yönetim kurulu başkanıyım. Belediye Başkan Adayı olacaktım zaten. Önce okul başkanı olurum. Tamam ben gidip arkadaşlara söyleyeyim. Ben başkan oldum diyeyim."

"Fikri evladım, seni başkan seçtim demedim. Başkanlık seçimi yapılacak, dedim. Seçim! Anlatabildim mi? Şimdi bu duyuruları sınıflara dağıtın lütfen. Seni bunun için çağırmıştım. Ama sen bana söz hakkı bile vermedin." dedi ve bir tomar duyuru kâğıdı uzattı Fikri'ye.

"Tamam dağıtırım. Zaten ben başkan olurum. Ben varken kimi seçecekler ki, değil mi? Bu Sude'yi seçecek halleri yok! Kızdan başkan mı olur? Zaten Sude de aday olmaz. Neyse ben kâğıtları dağıtayım" dedi ve müdürün odasından dışarıya çıktı Fikri. Çok heyecanlanmıştı.

Arkadan Sude'nın sesi duyuldu.

"Yooo olurum."

"Ne olursun?"

"Aday olurum."

"Aday olursun, aday olursun da başkan olamazsın Sude. Kızlardan başkan olmaz!"

"Ben sana kadın devlet başkanlarını, kadın yönetim kurulu başkanlarını tek tek sayayım mı Fikri?

"Aman sayma, çok bilmiş. Ben varken seni mi seçecekler Sude yaaa, gerçekçi ol."

"Görürüz."

"Görürüz."

Kâğıtları sınıflara dağıttıktan sonra kendi sınıflarına girdiler Sude ile Fikri, muhteşem ikili...

Ertesi gün başkan adayları açıklandı. Sude ve Fikri Bey dışında başka aday yoktu. Fikri Bey kendine çok güveniyordu. Fakat yine de risk alamazdı. Sude'yi adaylıktan çekilmek için ikna etmeliydi. Sude'yi teneffüste bir kenara çekti.

"Sana ne istersen alırım, ne istersen! Anladın mı? Her istediğini alırım. Adaylıktan çekil!"

"Ben her istediğimi almayı sevmem Fikri. İhtiyacım olan şeyleri almayı severim. İhtiyacım olan her şeyim de var zaten, sağ ol, teşekkür ederim Adayım..."

"Tamam o zaman para veririm. Paraya herkesin çok ihtiyacı vardır."

"Belki de yoktur Fikri. Benim çok paraya ihtiyacım yok mesela böyle iyiyim. Mutluyum. Ayrıca kazanmadığım bir parayı istemem. Teşekkür ederim. Adayım."

"Seni hayranı olduğun sanatçılarla tanıştırırım. Evet evet, yaparım bunu. Söyle, en hayran olduğun şarkıcı kim, söyle hadi, söyle. Tanıştırayım sizi, çekil adaylıktan."

"Hayran olduğum şarkıcının şarkılarını ve şarkı söylemesini seviyorum ben. Kendisini tanımasam da olur. Zaten açıp şarkılarını dinliyorum. Daha fazlasına gerek yok. Sağ ol. Adayım."

Fikri Bey, Sude'yi ikna edemeyeceğini anladı.

"İyi sen bilirsin. Bile bile kaybetmek, yenilgiyi tatmak istiyorsan sen bilirsin. Ben senin iyiliğin için söyledim, akıllım!" dedi Sude'ye.

Sude oralı bile olmadı.

Fikri Bey kocaman bir vaat listesi hazırladı arkadaşları için.

Benim başkanlığımda haftada iki değil üç gün tatil olacak!

Benim başkanlığımda dersler on dakika teneffüsler kırk dakika olacak!

Benim başkanlığımda okul sabah 10'da başlayacak!

Herkese İspanya'dan kalem, İsviçre'den silgi, Almanya'dan çikolata, Fransa'dan suluk, Japonya'dan defter falan diye okulda atıp tuttu. Tankut bile kanmazdı bu numaralara...

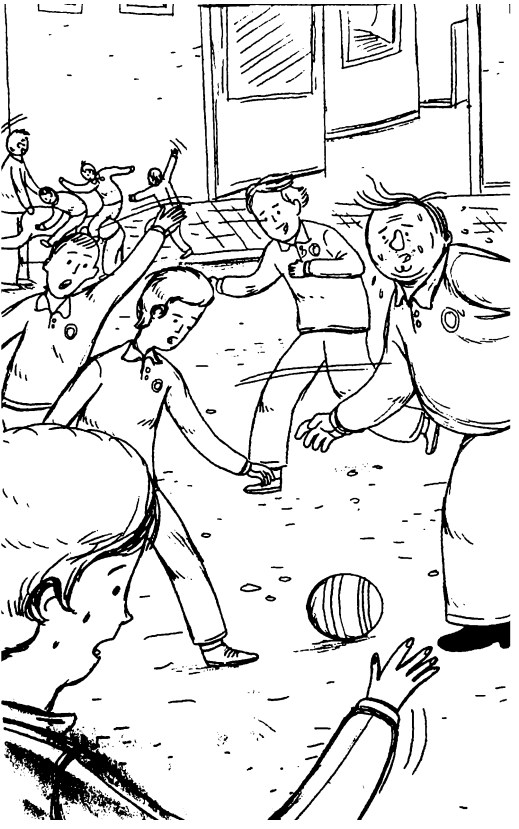
Arkadaşları Sude'nin de vaatlerini duymak istediler.

"Bir vaadim yok. Görevim size okuldaki sorumluluklarınızı hatırlatmak. Ama onları da unutacağınızı düşünmüyorum. Ben arkadaşlarıma güveniyorum. Ayrıca Fikri arkadaşımızın da iki hafta sonra okuldan ayrılacağını unutmayın." dedi.

Fıkrı Bey karnını tuta tuta güldü. "Zavallı Sudeeee, benimle yarışamayacağın belliydi zaten, kıyamam sanaaaa, hiç kıyamaaam!" diye alay etti Sude'yle. Saatlerce güldü. Kahkahaları seçim sonucu açıklanana kadar sürdü.

Kazanan Sude oldu!

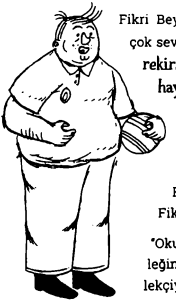
İtiraz eden, "Sizin kafanız hiç mi çalışmıyor?" diye bağıran, Sude'yi hile yapmakla suçlayan, ayılıp bayılan, hırçınlaşan, sağa sola satışan ve sonunda okul müdürünün odasına yollanan Fıkrı Bey oldu

FİKO MU? YOK DAHA NELER?

Ertesi gün teneffüste çocuklar Fikri Bey'i futbol oynamaya çağırdılar. Şimdi gitmezse, eşitiz ama bu bizimle oynamıyor falan derlerdi bir de. "Tamam." dedi Fikri Bey, "Peki, ben de oynayayım."

İnanır mısınız, üç tane de gol attı. Arkadaşları Fikri Bey'in sırtına atladılar sevinçten. Kaldırabilselerdi Fikri Bey'i havaya kaldırıp atacaklardı, ama Fikri Bey biraz ağırdı. Ders zili çaldığında herkes sınıfa koştu. Fikri Bey biraz geride kaldı. Nefes nefese kalmıştı. Yıllardır futbol oynamıyordu. Kucağına futbol topunu alıp okul bahçesindeki banka oturdu. Çocukluğunu hatırladı.

Fikri Bey çocukken futbol oynamayı çok severdi. **Doğruyu söylemek gerekirse futbolcu olmak en büyük hayaliydi.** Varsa yoksa futboldu bütün derdi. Galiba bu mezun olma işini de top peşinde koşarken atlamıştı, o arada bir karışıklık olmuştu. Fakat babası hiç istemiyordu Fikri Bey'in futbolcu olmasını.

"Okuyacaksın, adam gibi bir mesleğin olacak. Benim babam dümbelekçiydi, ben de dümbelekçi oldum.

Tamam ışımı severek yaptım ama hiç kimse bana saygı duymadı. Kimse 'bey' demedi. Bana demediler, sana diyecekler. Bırak bu futbol işlerini, doğru düzgün meslek sahibi olmadan gelme karşıma! Onu da pek becereceğini sanmıyorum. Senden pek umudum yok ama neyse!" demişti babası bir keresinde.

Çok onuruna dokunmuştu dokunmuştu bu sözler Fikri Bey'in. Ben de Fıkrı Bey olup bu eve geri gelmezsem bana da Fıkrı demesınler, diye yemin etmişti o gün. Dediğini de yapmıştı. Ama işte çok sevdiği futboldan da uzak kalmıştı. Şimdi yıllar sonra böyle futbol oynamak çok iyi gelmişti Fıkrı Bey'e.

Fıkrı Bey bankın üzerinde derin düşüncelere dalmıştı kı, sınıf arkadaşlarından biri geldi koşarak.

"Fıko, öğretmen yoklama alıyor. Yok yazacaklar senı şımdı. Koş hadı. Boş yere yok yazılma" dedi.

"Fiko mu? Yok daha neler!" dedi Fıkrı Bey.

"Rahat ol yaaa. Hepimizin bir takma adı var. Eko, Ramo, Hüso... Birbirimizi incitecek şeyler söylemediğimiz sürece bir mahzuru yok. Bu dalga geçmek değil kı?"

"Ne bileyim alışmışım ya Fikri Bey'e, bir anda Fiko deyince afalladım."

"İstersen Beyo diyelim."

"Yok yok, Fiko iyi, tamam Fiko olsun." dedi Fikri Bey.

Kendisi de inanamıyordu buna razı olduğuna ama neyse...

Üzerine bir rahatlama geldiğini fark ediyor ama tam olarak anlamlandıramıyordu. Bir kere bıyıkları gittiği için yüzü hafiflemişti. İkincisi takım elbiseden çıkıp da okul formasının içine girince daha rahat hareket etmeye başlamıştı. Kravatı da çıkarıp atmıştı, daha rahat nefes alıyordu. Fiko da iyi aslında diye düşündü, uzun uzun konuşmak yerine Fiko, Hüso, Memo... Böyle daha rahattı. Eve gidince karısı Rukiye'ye de Rukiş demeye karar verdi.

O gün iki ders boştu. Fikri Bey'in aklına işe gitmek geldi. Ama sınıftaki çocuklar bahçede yerden yüksek oynuyordu. Amaaan dedi Fikri Bey, işe gidip geldiğime değmez, iki saat oynasam ne çıkacak. **İki ders bahçede saklambaçtan uzun eşşeğe, basketboldan mendil kapmacaya varana kadar bir sürü oyun oynadı.** O kadar çok koşturdu ki, eve gidince beli tutuldu...

Kıyafetleri ter içindeydi. Ayaklarından kokular yükseliyordu. Üstü başı toz olmuştu. Bunların hepsi hallolurdu da, beli çok fena ağrıyordu.

Karısı onu öyle kıvranırken görünce,

"Beline masaj yapayım mı Fikri Bey?" dedi.

"Çok iyi olur." dedi Fikri Bey.

Karısı, Fikri Bey'in beline yarım saate yakın masaj yaptı. Ne çok seviyordu karısı onu. Aslında o da karısını çok seviyordu. Ama aralarındaki o resmiyeti bir türlü kıramıyorlardı. O eşine Rukiye Hanım diyordu, Rukiye Hanım da ona Fikri Bey.

Fikri Bey karısıyla pek bir şey paylaşamıyordu. Eğer paylaşırsa ve kendisi gibi davranırsa, karısı ona saygı duymayacakmış gibi geliyordu. Niyeyse böyle bir düşünceye kapılmıştı Fikri Bey. Bu konu hakkında hiç düşünmemişti daha önce. İlk kez düşünüyordu. Ve kendi kendine içinden "Boş yapma Fikri!" dedi.

"Şifa olsun Fikri Beycığim." dedi karısı beline yaptığı masajı bitirince.

"Teşekkür ederim Rukiye, ellerin dert görmesin." dedi Fikri Bey karısına.

Rukiye Hanım dondu kaldı öyle. İlk kez adıyla hitap etmişti kocası ona.

"O nasıl söz Fikri Bey?" dedi karısı. Sanki adı Rukiye değilmiş gibi.

"Sen de bana Fikri de bakayım."

"Hayatta diyemem."

"De, de. Hatta Fiko de."

"Fiko mu? Daha neler! Hayatta olmaz. Ben sana hakaret edemem Fikri Bey."

"Bu hakaret değil ki. Birbirimizi incitmediğimiz sürece mahzuru yok."

"Olmaz diyemem."

"Olur olur. Bak şimdi deneyeceğiz. Ellerin dert görmesin Rukiş."

"Rica ederim Fiko Beyciğim."

"Öyle değil yahu, sadece Fiko."

"Tamam, tamam, rica ederim Fiko."

Sonra birbirlerine sarılıp dakikalarca güldüler. Öyle ki çocuklar kahkaha seslerine geldiler. Neye güldüklerini söylediklerinde çocuklar kulaklarına inanamadılar. Nasıl inansınlar?

Fikri Bey o gece yatağa girerken pijamalarına baktı. Hepsini özel diktirmişti. Hepsinde sahiden adının baş harfi işlenmişti. Açıkçası pijamanın işli yerleri Fikri Bey'i kaşındırıyordu. Yine de şık ol-

mak için kaşına kaşına giyiyordu pijamaları Sude ona derste "Niye daha mı derin uyuyorsun pijamalar işlemeli olunca?" demişti. Haklıydı. Bunu da hiç düşünmemişti. Düşünmeden ne çok saçmalamıştı Fikri Bey. Pijamalarını çekmeceye kaldırdı. Oğluna gidip "Oğlum bana göre rahat pijaman var mı?" diye sordu. Vardı. Fikri Bey penye pijama giyeceğini hiç düşünmemişti ama pijamaları görünce gözleri doldu. Eskiden tuttuğu futbol takımının renklerindeydi pijama. Pijamayı giydi, biraz küçük olmuştu ama olsun. Fikri Bey tuttuğu takımın marşını söylerek girdi yatağa.

Lay lay lay lay lay lay lay laaaaaaa!

ÖDEVİNİ YAPTIN MI FİKRİ?

Fikri Bey, ertesi gün okula koşa koşa gitti. **Beden Eğitimi dersinde maç vardı.** Fiko'yu özellikle çağırmışlardı maça. En az beş gol atması lazımdı. Derste yerinde duramadı. Aklı hep maçtaydı. Beden eğitimi dersi var diye, kendine bir önceki akşam krampon bile almıştı. İyice havaya girmişti. Açıkçası Fikri Bey bu okul işini çok sevmişti. Sınıftaki çocuklar Fikri Bey'in kramponlarına hayran hayran baktılar. Hiçbirinin kramponu yoktu. Böylesini daha önce hiç görmemişlerdi. Karşı takımın oyuncuları Fikri Bey'in kramponlarına bakmaktan oynayamadılar. Eskiden olsa Fikri Bey bu durumdan memnun olurdu, fakat bu kez çok utanmıştı. Kendi kendine keşke getirmeseydim kramponları, dedi durdu. Maçtan sonra çocuklarla sohbet etti Fikri Bey. Çocuklar futbolu çok seviyorlardı. Bazıları gerçekten yetenekliydi. Ama hiçbiri kursa gitmiyordu.

"Neden, anne babanız mı karşı çıkıyor?" diye sordu Fikri Bey.

"Yooo!" dedi çocuklar. "Masraf olur, ailelerimizin durumu o kadar iyi değil. Yoksa hepsi ister futbolcu olmamızı..."

"Gerçekten mi?" diye sordu Fikri Bey. "Yani gerçekten bir şey demezler mi futbolcu olmanıza?"

"Niye desinler ki? Futbolcu olmak meslek değil mi?"

"Meslek de yani, ne bileyim. Futbolcu Bey diyemiyorsun."

"Eeeee? Ne olmuş?"

"Yani bey demeyince meslek olmamış oluyor gibi geliyor bana."

"Kasaba da kasap bey demiyoruz. Manava manav bey demiyoruz. Terziye terzi bey demiyoruz. Çiftçiye çiftçi bey demiyoruz ama hepsi çok önemli meslekler. Terzi olmasa üstüne giyecek kıyafetin yok, çiftçi olmasa yiyecek yemeğin yok Fiko yaaa. Bırak bu işleri." dedi çocuklar. Haklılardı. Fikri Bey bunları daha önce düşünmediğini fark etti.

Kendisine öğretilen her şeye o kadar inanmıştı ki ne yaptığını hiç düşünmüyordu artık. Bunu okulda geçirdiği bir haftada fark etmişti. Nedenini bilmediği bir sürü davranışı vardı. Düşününce çok saçma geliyordu.

Para konusunda da düşünmüştü. Kazanıyordu. Yıllardır çalışıyor ve kazanıyordu. Kazandığını gıysiye, lüks yaşama, kendisini Fikri Bey yaptığını düşündüğü şeylere harcıyordu. "Hiç kimseye bir yıılığım dokunmuyor. Kazandığım parayı hayırlı

işler için harcamayacaksam neye yarar ki!" diye düşündü. Şu çocuklar üç kuruşluk harçlıklarını bile birbirleriyle paylaşıyorlardı. Fikri Bey o gün bir karar aldı. Okul çıkışında bir ayakkabıcıya gitti ve okuldaki bütün arkadaşlarına birer **krampon** aldı.

Ertesi gün çocuklar kramponları görünce deliye döndüler mutluluktan. Fikri Bey'e çok teşekkür ettiler. Gülüşerek sınıfa girdiler. Fakat Fikri Bey'in mutluluğu uzun sürmedi. Öğretmen o gün ödev kontrolü yaptı.

"119 Fikri, getir canım ödevini."

"Ödev mi?"

"Evet, ödev."

"Ben ödevimi yapmadım öğretmenim."

"Fikriciğim neden yapmadın?"

"Öğretmenim ben yapmam gerektiğini bilmiyordum."

"Olur mu Fıkriciğim, ödev verilmişse yaparsın. Konu tekrarı da mı yapmadın?"

"Yapmadım öğretmenim, elektrikler kesildi."

O sırada arka sıradaki arkadaşı Ramo dürttü Fıkri'yi.

"Dürüst ol. Yalan söyleme. Dürüst olursan seni affeder." dedi.

Hemen kendini düzeltti Fikri Bey.

"Yapmadım öğretmenim. Eve gidince hanım, çocuklar falan, vaktim olmadı."

"Eşine yardım ediyor musun Fikriciğim?"

"Etmiyorum öğretmenim..."

Bütün sınıf kıkırdamaya başladı. Fıkriciğim de Fikriciğim. Takmıştı öğretmen resmen Fikri Bey'e!

"Fikriciğim bakıyorum da hiçbir sorumluluğunu yerine getirmemişsin. Okulda ödevini yapmıyorsun, evde eşine yardım etmiyorsun. Sorumluluk almıyorsun. Olmaz, sana hiç yakıştıramadım Fikriciğim. Lütfen yarın bütün ödevlerini tamamla."

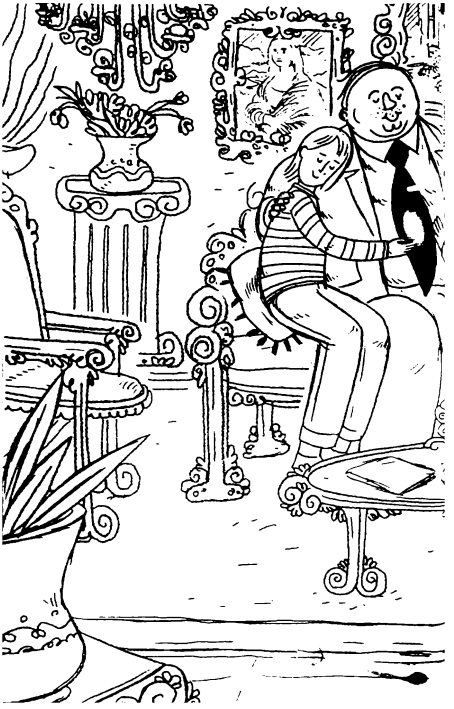
"Tamam öğretmenim, tamamlarım." dedi ve yerine oturdu Fikri Bey.

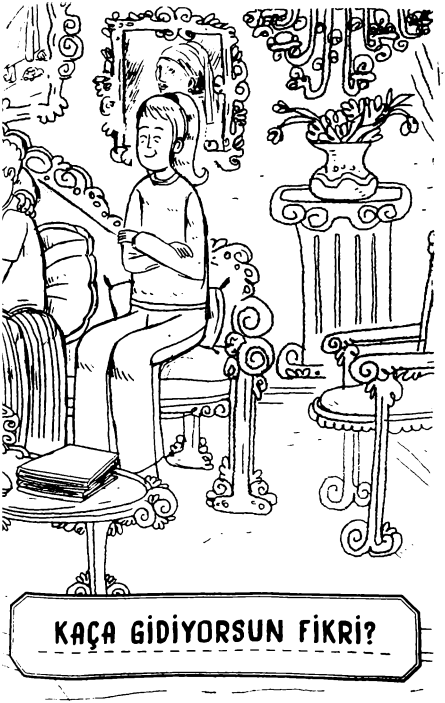
Fikri Bey teneffüste çocuklara, "Sizin babanız annenize yardım ediyor mu?" diye sordu. Hepsi, "Ediyor tabii." dediler. Eve dönerken eşine hiç yardım edip etmediğini düşündü Fikri Bey. Eşi de çalışıyordu, kendisi de çalışıyordu. Ama o; bir bey, bir patron, bir CEO, bir genel müdür, bir yönetim kurulu başkanı asla ev işi yapmaz diye öğrenmişti. O yüzden çoraplarını bile kirli sepetine atmazdı.

Rukiye Hanım hem çalışır, hem kendisine ve çocuklarına hizmet ederdi senelerdir. Bir okulda hemşire olarak çalışıyordu. Fikri Bey yıllardır işini bırakması için baskı yapıyordu karısına. "Doktor olsan neyse, doktor bile değilsin. Ne diye hemşirelik yapıyorsun ki, evinde otur bize bak!" diyordu Rukiye Hanım'a. Küçümsüyordu karısının mesleğini. Oysa Rukiye Hanım'ın en büyük hayaliydi hemşire olmak. Çocukları da çok sevdiğinden okulda hemşirelik yapmayı tercih etmişti. Revire gelen çocuklara o kadar sevgi dolu yaklaşıyordu ki çocuklar bazen sırf onunla vakit geçirmek için geliyorlardı. Okuldaki çocukların her birine gözü gibi bakıyordu Rukiye Hanım. İşten çıkınca doğru

evine geliyor, çocuklarıyla ve eviyle ilgileniyordu. Fikri Bey'in her işini Rukiye Hanım yapıyordu. Çok yoruluyordu Rukiye Hanım. Ne zaman "Yorgunum." dese, Fikri Bey "Bırak o zaman işi, evinle ilgilen, daha az yorulursun. Paraya ihtiyacımız yok. Neden çalışıyorsun ki?" diye sorup duruyordu. Oysa para için çalışmıyordu Rukiye Hanım. İşini çok seviyordu. Çalışmak ve faydalı olmak istiyordu.

Karısına işi bırakması konusunda baskı yapmanın ne kadar saçma olduğunu düşününce anladı Fikri Bey. İnsan düşününce ne çok şeyi anlıyordu.

KAÇA GİDİYORSUN FİKRİ?

Fikri Bey eve gittiğinde eşini mutfakta yemek yaparken buldu.

"Rukiş, bugün yemeği birlikte yapalım mı?" dedi Fikri Bey.

Rukiye Hanım neler olduğunu asla anlamıyordu ama bu durum çok hoşuna gitmişti.

"Yapalım. Ben makarna yapıyorum, hadi sen de salatayı yap." dedi. Fikri Bey kollarını sıvadı.

Salatayı yapacaktı. En kolayının salata yapmak olduğunu düşünmüştü çünkü. Ama sorularının ardı arkası kesilmedi.

"Kaç yaprak marul yıkayayım Rukiye?"

"Salatalıkları küp küp mü doğrayayım, yuvarlak mı Rukiye?"

"Domatesin kabuklarını soyayım mı Rukiye?"

"Soğan gözümü yaktı be Rukiye."

"Bu roka mı, tere mi Rukiye?"

"Biber acı mı Rukiye?"

"Maydanozları doğramanın daha kolay yolu yok mu Rukiye?"

"Limonun çekirdeklerini düşürdüm, nasıl çıkarta-

cağım Rukiye?"

"Zeytinyağı mı dökeceğim, ayçiçek yağı mı Rukiye?"

"Hiiih tuz yerine şeker attım ben buna Rukiyeeee!"

Offf en kolayı salataydı güya. Onu bile yapmak ne kadar zormuş meğer. Bir de köfte pilav pişirecek olsa, sabaha kadar ancak çıkacaktı mutfaktan Fikri Bey!

Çocuklar mutfağa gelip gelip babalarına baktılar. Onlar da sofrayı kurdular. Salatanın içindeki şekeri olabildiğince ayıklayıp tuz ilave ettiler. O akşam biraz tatlı bir salata yediler. Hep birlikte yedikleri o keyifli akşam yemeğinde, Fıkri Bey birden yerinden fırladı.

"Eyvahhh!" dedi. "Asla yetiştiremeyeceğim, bir sürü işim var benim. Ben çalışma odasındayım, beni rahatsız etmeyin."

Eski Fikri olmuştu sanki yine. Koşarak çalışma odasına gitti. Bir sürü ödevi vardı, bir sürü. Çalışma odasının kapısını arkadan kilitledi. Kimsenin onu görmesini istemiyordu.

Önce matematik dersiyle başladı. Kesirlerde çarpma nasıl yapılıyordu diye düşündü uzun uzun. Nihayet paydaları çarpmayı hatırladı. Sıradaki konu

kesirlerde bölmeydi. Ters mi çevirecekti yoksa takla mı attıracaktı sayılara bilemedi.

Biraz kafası dağılsın diye Türkçeye geçti. Geçmez olaydı. Çekim ekleri, kafiyeler derken kafası allak bullak oldu.

Fen ödevine bakmaya karar verdi. En uzun daman bir türlü bulamadı. Fen konularının hepsi çok zordu.

Sosyal kolaydı. Ama yazları sıcak ve kurak, kışları soğuk ve yağışlı yerleri düşündü, durdu. Her şey birbirine karışmıştı. Kafası karıştığı için strese girmişti. O an bildiği konuları da unuttu. "Asla yapamayacağım." diye düşündü. "Asla bu ödevleri yapamayacağım. Asla sınıfı geçemeyeceğim. Asla bitmeyecek okul. Sonsuza kadar okulda kalacağım." Panikleyince kötü duyguların hepsi üst üste geliyordu. Fikri Bey sonunda dayanamadı, ağlamaya başladı.

Neden gelmişti bu bela onun başına? Durup dururken nasıl düşmüştü okulun içine tekrar? Ne güzel mezun olmuştu o işte. Şimdi tekrar ne yapıyordu böyle kesirler mesirler? Gözyaşlarını sildi. Bu işten kurtulabilmesi için mezun olması gerekiyordu. Ödevlerini yapmazsa mezun da olamazdı. İçini çeke çeke çalışmaya devam etti. Çocukların-

dan yardım istese nasıl olurdu ki? Bugüne kadar hiç çocuklarının derslerine yardım etmemişti. Bir kere bile. Şimdi onlardan yardım mı isteyecekti? Hangi yüzle? Ne kadar sorumsuz davranmıştı bunca yıl böyle. Gidip bir proje üzerinde çalıştığını, bu konunun müfredat ve ders kitaplarıyla ilgili olduğunu, takıldığı konularda yardım istediğini söyleyecekti çocuklara. Bunun için çıktı odadan. Tam çocuklarının yanına gelmişti ki Ramo'nun sesi yankılandı kulaklarında.

"Dürüst ol. Yalan söyleme. Dürüst olursan seni affeder."

Fikri Bey derin bir nefes alıp geçti çocukların karşısına.

"Çocuklar ben, ben nasıl anlatacağımı bilmiyorum ama yıllardır bir yalanın içindeymişim. Kendimi sizlerden ve başkalarından hep üstün gördüm. Ben Fikri Bey'dim. Fikri Bey hiç karısına yardım eder mi? Etmez. Ben de etmedim. Fikri Bey hiç evi için alışveriş yapar mı? Yapmaz. O parasını verir, onun için yaparlar. Fikri Bey çocuklarıyla hiç oyun oynar mı? Oynamaz. O sadece kursların parasını verir. Fikri Bey hiç çocuklarının dersleriyle ilgilenir mi? İlgilenmez. O sadece çocuklarını özel okullara gönderir. Ben zannediyordum ki böyle olmam ge-

rekiyor. Bunu öğrenmişim. Öğrendiklerimin yanlış olup olmadığını hiç sorgulamadım. Şimdi anlıyorum ki, ben çok hata yapmışım. Yaptıklarım çok yanlış şeylermiş. Hatalarımı düzeltmek ve yeniden başlamak istiyorum. Bana yardım eder misiniz?" dedi çocuklarına.

Bütün bunları böyle ifade edebildiğine kendisi de inanamıyordu. Olanlar tam olarak buydu. Çok hafiflemişti. İlk defa bir şey saklamadan, ne derler diye düşünmeden açıkça söylemişti duygularını. Çocuklar babalarını hiç üzülmeyen, hiç duygulanmayan, hiç hata yapmayan, hiç sevinmeyen biri olarak tanımışlardı. Onun bu hâlini görmek onlara da iyi geldi. Kendilerini babalarına belki de ilk kez bu kadar yakın hissettiler.

Babalarına sıkıca sarıldılar.

"Baba bir şey soracağım, şu kişisel gelişim kurslarından birine mi gittin? Hata yaptığını nasıl fark ettin?" diye sordu kızı.

"Hayır kızım, kişisel gelişim kursuna gitmedim. Ama kişisel gerişim kursuna gittim diyebilirim."

"Nasıl yani?"

"Yani çocukluğuma geri döndüm, geriye doğru gittim diyebilirim. Çocuklar, size söylemem gereken bir şey var. Ben okula geri döndüm." dedi ve bütün olanları anlattı Fikri Bey.

Çocuklar başta inanmadılar. Ama kitaplarını falan çıkartıp getirince ve okula geri çağırıldığı kâğıdı gösterince durumu anladılar. Konuyu çok da uzatmadılar, çünkü babalarının bir sürü ödevi vardı. Yetişecek gibi değildi. Babalarına kesirleri, iklimleri, yapım ve çekim eklerini, hepsini yeniden anlattılar.

Ödevler bittiğinde Fikri Bey salonda uyuyakaldı.

Sabah çocuklarıyla birlikte evden çıktı. O gün çocukları okuluna, karısını görev yaptığı okula bıraktıktan sonra, kendisi de okula gitti Fikri Bey. Öğretmen herkesin sözlüğünü yanında getirmesini istemişti bir gün önce. Türkçe dersinde farklı bir çalışma yaptırdı öğretmen. Ders boyunca sözlük karıştırdılar. Öğretmen, daha önce bilmedikleri bir kelime seçmelerini ve onu cümle içinde kullanmalarını söyledi çocuklara.

Çocuklardan biri **"deryadil"** kelimesini seçmişti. Deryadil, her şeyi hoş gören, çok sabırlı kişi demekti. Cümlesi ise "Öğretmenim çok deryadil bi-

ridir." cümlesiydi. Bir başka öğrenci, olağanüstü anlamına gelen **"fevkalade"** kelimesini seçmişti. Onun da cümlesi "Öğretmenim fevkalade biridir"di. Bir diğer öğrenci az görülür, seyrek görülen anlamındaki **"nadide"** kelimesini seçmişti. O da "Öğretmenim çok nadide biridir." cümlesini kurmuştu.

Hepsi seçtikleri kelimelerle öğretmenin gözüne girmeye çalışıyordu uyanıkların...

Öğretmenim **kadirşinas** (değerbilir) biridir.

Sizin gibi bir öğretmenim olduğu için çok **mesudum** (mutluyum).

Öğretmenim derse gelmeyince **hüsrana** (hayal kırıklığına) uğradım.

Öğretmenim benim **yegâne** (tek) kıymetlimdir.

Çok uyanıktı bu çocuklar çok. Numaracılar...

Sıra Fikri Bey'e geldiğinde "Acaba öğretmenimle ilgili bir cümle mi kursam?" diye düşündü ama vazgeçti. O yeni bir kelime öğrenmişti. Bunca yıldır bu kelimeyi öğrenmediği için hayatını yanlış kurgulamıştı. Sıra kendisine geldiğinde boğazını temizledi ve söze başladı Fikri Bey.

"Benim kelimem **'kibir'** öğretmenim. Kendini başkalarından üstün görmek, demek. Ben bu kelimeyi

burada öğrendim. Şimdi cümlemi okuyorum. "Bana kibirli biri olduğumu gösterdiği için arkadaşım Sude'ye teşekkür ederim."

Şimdi bütün gözler Sude'deydi. O henüz kelimesini ve cümlesini söylememişti.

"Benim kelimem **kâr** öğretmenim. A harfinin üstünde inceltme işareti var. Yarar, kazanç demek... Cümlemi Fikri'ye armağan ediyorum. 'Zararın neresinden dönülse kâr fikriciğim.'"

Bütün sınıf kahkahalarla güldü. Fikri Bey ve Sude birbirlerine sarıldılar.

KRET

FİKRİ ABİ Mİ?

Fikri Bey'in on beş günü işte böyle geçti. Ödevler, maçlar, teneffüsler, dersler, kantin sohbetleri... Çok mutluydu Fikri Bey. Müdürün odasına bir daha hiç gitmedi. Son gün kendisine bütün derslerden bir sınav yaptılar. Sınavı da başarıyla geçti. Ortaokul diploması Fikri Bey'e gerçekten takdim edildi.

"İyice bak bakalım Fikri evladım, bir yanlışlık olmasın, bir daha düşmesin yolun buralara." dedi okul müdürü.

"Düşse de sorun değil. Özlemişim okulumu, iyi geldi." dedi Fikri Bey.

Gerçekten özlemişti çocukluğunu. Bunun farkında değildi. Çok uzaklaşmıştı çocukluğundan. Yetişkinlerin iş, stres, kaygı dolu dünyasında kaybolup gitmişti. Şimdi okula yeniden başlayınca kendini bulmuştu âdeta. Çocukluğuna yeniden dönünce, kendini de yeniden keşfetmişti Fikri Bey. Ne iyi olmuştu. Ne kadar hafiflemişti.

Bütün arkadaşlarıyla vedalaştı. Hepsine zor geldi ayrılmak. Fikri Bey'i telefonlarındaki mesaj grubuna eklediler. Ama hepsi telefonuna Fikri abi diye kaydetmişti.

"Fikri abi mi? Delirdiniz galiba. Kaç gündür Fiko dediniz, Fikri dediniz, ne oldu da şimdi Fikrı abı oldum?" dedi.

"O zaman sınıf arkadaşımızdın Fikri abi, şimdi işler değişti. Biz de saygısız çocuklar değiliz hani. Hangi durumda ne diyeceğimizi biliriz. Ama sevmediysen, Fikri amca, diyelim." dediler. Hep birlikte gülüştüler.

Fikri Bey, yani Fikri abi olarak okuldan alkışlarla ayrıldı. Açıkçası bu maceranın bu kadar kısa sürdüğüne üzüldü bile. "Bir dönem daha okusam okurum." dedi, bahçe kapısını kapatırken. Ama işleri vardı. Şirkete geri dönmesi gerekiyordu. O bir CEO, bir genel müdür, bir yönetim kurulu başkanıydı sonuçta.

Ertesi sabah giyindi ve iş yerine gitti. Ne çok iş birikmişti kim bilir. Hepsini halletmesi günlerini alacaktı. **Biraz gergindi.** İşe gitmek istemediğini fark etti, ama buna da anlam veremedi. On beş gündür işe gitmediği için miydi bu, yoksa okulu işten daha fazla mı sevmişti? Gittiğinde arabasını her zamanki yere park etmek istedi. Onun park yeri ayrıydı şirkette. Zeminde doğal olarak "Bu park alanı Fikri Bey'e tahsis edilmiştir." yazıyordu. Fikri Bey ara-

basını oraya doğru sürdü. Fakat park yerine başka bir araba park etmişti. Başka zaman olsa kıyameti koparırdı Fikri Bey. Ama bu kez umursamadı. "Ne önemi var ki." dedi, "Şurada boş yer var oraya park edeyim." Şirketten içeriye girince kendisini gören güvenlik görevlisinin yüzü bembeyaz oldu. Kendisi çok korkardı zaten Fikri Bey'den.

"Gü gü gü gü gü günaydın Fikri Bey!" dedi adam, kekeleyerek.

Güvenlik görevlisinin adını bilmiyordu Fikri Bey. Yıllardır bu adam ona günaydın diyor, Fikri Bey de kafa salhyordu. Fikri Bey durdu, güvenlik görevlisinin yaka kartından ismini okudu ve ona "Günaydın Kenan!" dedi.

Güvenlikçi Kenan şaşırdı, Fikri Bey yola devam etti.

Sekreteriyle karşılaştı koridorda. Ona doğru gelmesi, elinden çantasını alması, bir adım geride durması ve "Bir emriniz var mı Fikri Bey?" demesi gerekiyordu kızın. Ama kız yanından geçip koltuğuna oturdu ve telefonla konuşmaya başladı. Fikri Bey'i unutmuş gibiydi.

İş yerindeki herkes korku ve merakla bakıyordu Fikri Bey'e. Fikri Bey'i gören bir köşeye saklanıyordu. Odasına geldiğinde gözleri yuvalarından fırlayacaktı Fikri Bey'in. Odasının duvarındaki Fikri Bey yazısı indirilmişti. Kapı açıktı içeriye girdi. Masasında bir adam oturuyordu.

"Siz de kimsiniz?" dedi adama.

"Asıl siz kimsiniz?"

"Ben Fikri Bey."

"Ah merhaba Fikri Bey hoş geldiniz. Ben Ahmet Yenigelen. Siz mazeretsiz olarak günlerdir işe gelmediğiniz için, yönetim kurulu şirketteki görevinize son vermek durumunda kaldı."

"İyi de yönetim kurulu başkanı benim!"

"Tamam ama yönetim kurulunun bir de diğer üyeleri var. Onlar bu kararı aldılar. Beni de sizin yerinize işe aldılar. Eşyalarınızı sekreter hanımla topladık Üzerinde Fikri Bey yazan her şeyi yanı Ayrılırken arkadaşlar arabanıza yerleştirirler, ben rıca ederim."

"Bir dakika, bir dakika bana buradan kovulduğumu mu söylüyorsunuz siz?"

"Kovulmak demeyelim, görevinize son verildi diyelim. Yeni hayatınızda başarılar dilerim Fikri Bey."

"Ama neden, neden, neden? Sadece gelmemem bir sebep olamaz. Bu şirket bensiz yapamaz."

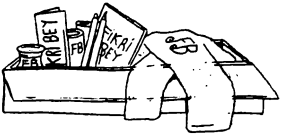
"Fikri Bey doğruyu söylemek gerekirse sizden bir hayli yorulmuşlar. Sürekli Fikri Bey'in istekleri, Fikri Bey'in önemi, Fikri Bey'in kararları. Biz de varız, biz de önemliyiz, bizim de görüşlerimiz var, dedi çalışanlar. Ben onların yöneticisi değil, her şeyden önce iş arkadaşlarıyım. Bakın mesela benim odamın kapısını özel bir görüşme yapmadığım sürece kapalı göremezsiniz. Söylediklerine göre siz çok mesafeli biriymişsiniz..."

Adam anlatmaya devam ediyordu. Fikri Bey daha fazla dinlemedi.

"Ben de size işlerinizde kolaylıklar dilerim. Takıldığınız bir şey olursa beni arayabilirsiniz." dedi ve kapıya yöneldi.

"Fikri Bey eşyalarınızı aracınıza koyalım mı?"

"Gerek yok, kalabilir hepsi."

"İyi de hepsinin üzerinde Fikri Bey yazıyor. Sizden başka kimse kullanamaz ki."

"Kalsın, ben de kullanmayacağım, tekrar iyi günler dilerim." dedi ve çıktı Fikri Bey.

Başka zaman olsa ortalık birbirine girerdi. İnsanlar Fikri Bey'in kavga çıkaracağını, gitmemek için direneceğini, "Siz benim kim olduğumu biliyor musunuz? Fikri Bey'im ben! Hiç kimse Fikri Bey'i işten atamaz. Siz beni kovamazsınız, ben istifa ederim. Ama etmiyorum. Hepinizi tek tek kovacağım bu şirketten!" demesini falan beklıyorlardı. Öyle olmadı. Fikri Bey, "Kolay gelsın arkadaşlar Emekleriniz için teşekkürler!" dedi ve çıktı gitti kapıdan elini kolunu sallayarak...

DÜMDÜZ FİKRİ Mİ?

Fikri Bey artık işsizdi. Arabasına bindi ve bir süre boş boş dolaştı. Okulun önünden geçti. Arkadaşları bahçede oynuyorlardı. Fikri Bey'i görmediler. İçinden koşarak onların oyunlarına karışmak, yerden yüksek oynamak, saklambaç oynamak geldi. Ama yapamazdı. Hem bu okul işi yüzünden işsiz kalmamış mıydı o? On beş gün boş bırakmıştı koltuğunu, olanlar olmuştu. Doğruca eve gitti. Evde kimse yoktu. Karısı işteydi, çocukları okulda. Salona geçip oturdu Fikri Bey. Evin duvarlarına baktı. Çok lüks bir evde yaşıyorlardı. Fikri Bey kendisine bir malikane yapmıştı resmen. Her gören, "Vay be Fikri Bey bu evde mi yaşıyor?" desin istemişti. Ama düşününce evi aldığından beri evde hiç vakit geçirmediğini fark etti. Sabahleyin erkenden kalkıp işe gidiyor, akşamın geç saatlerine kadar çalışıyordu. Hafta sonları da çalışıyordu Fikri Bey. Bayram tatillerinde bile çalışıyordu. Evde kaldığı zamanlarda da çalışma odasında çalışıyordu. Evin her yerine pahalı tablolar asmıştı. Ama açıkçası bakmamıştı bile. Hangi tablo hangi sanatçıya ait onu bile bilmezdi. İç mimara para verip "Fikri Bey'in evini pahalı tablolarla donat bakalım!" demişti. Çalışma odasına deva-

sa bir kütüphane kurmuş, bütün kitaplık raflarını Türk ve Dünya edebiyatının önde gelen eserleriyle doldurmuştu. İç mimara "Hangi yazar ünlüyse onun kitaplarını koy işte yav!" demişti. Şimdi bu cümleleri hatırladıkça utanıyordu Fikri Bey.

Doğruyu söylemek gerekirse oldukça üzgündü Fikri Bey. Çok emek vermişti kariyerine, çok. O şirket için günler, geceler boyu çalışmıştı. Yokluğunu fırsat bilip koymuşlardı kapının önüne Fikri Bey'i. Ama buna üzülmüyordu o. Yani sadece buna üzülmüyordu. Bütün bir ömrüne, geçip giden yıllarına üzülüyordu. Para için, gösteriş için, kariyer için, bey olmak için neler feda etmişti. Gençliği gitmişti, gençliği. Okula yeniden dönmek gözlerini açmıştı, onu uykudan uyandırmıştı. Hep başkaları için yaşadığını fark etmişti bu süreçte Fikri Bey. Başkaları onu beğensin, başkaları takdir etsin, başkaları onu alkışlasın, başkaları ona saygı duysun diye ne çok uğraşmıştı. Peki benim isteklerim ne oldu diye sordu kendi kendine. Futbolcu olmak isteyen Fikri'ye ne oldu? Nereye gitti o çocuk?

Düşüncelerin içinden çıkamıyordu. En iyisi biraz uyuyayım, dedi Fikri Bey ve odasına geçip derin bir uyku çekti. Sanki yılların yorgunluğunu uyuyarak atmak ister gibiydi. Öğleden sonra uyandı

ve mutfağa geçip yemek yaptı. Geçen gün yaptığı salatayı saymazsak hayatında ilk defa yemek yapıyordu.

Yemek pişirebilmek için yemek tarifleri kitabını açtı. Canı börek istedi Fikri Bey'in. Tarifte ne yazıyorsa onu yaptı. Orada yazdığı gibi genişçe bir kap aldı. İçine **üç yumurta** koydu. Ama keşke yumurtaları kırmayı akıl etseydi. Üç yemek kaşığı yoğurt yazıyordu. Keşke yemek kaşığı yerine kepçe kullanmasaydı. Tarifte bir paket kabartma tozu yazıyordu. Keşke kabartma tozunu paketinden çıkartmayı düşünebilseydi. En sonunda un kavanozunu yere devirince börek yapmaktan vazgeçti Fikri Bey. Yemek yapmayı zamanla öğrenecekti, ilk gün için biraz daha kolay şeyler pişirebilirdi. Patates püresi ve fırında köfte pişirmeye karar verdi. Bunlar nispeten daha kolaydı.

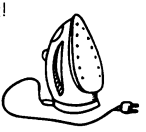
Caripti ama keyif de alıyordu yemek yapmaktan. Yemek masasını hazırladı. Rukiş gelince nasıl sevinecekti kim bilir? Bir ara gözü çamaşır sepetindeki ütülenecek çamaşırlara takıldı. Dur şunları da ütüleyeyim, dedi. Eh tabii ki bu konuda da çok acemiydi. Önce ütüyü fişe takmayı unuttu. Sonra sıcak ütüyü gömleğinin üstünde bırakıp biraz yaktı. Kendi kendine, "Neler oluyor bana yahu" deyip

duruyordu. Ama içinde hep okuldaki sıra arkadaşı Sude'nin sesi yankılanıyordu.

"Kendi gömleklerini kendin ütüle Fikri."

"Gömleklerinin kollarına F harfi işletmişsin. Kaybolmasından mı korktun Fikri? Sırtındaki gömleği kaybetmekten mi korkuyorsun Fikri? Hahaha, acayip boş yapıyorsun Fikri."

Cömlek ütülemek ne kadar zordu!

Fikri Bey yıllardır gömlek giyerdi. Kar gibi bembeyaz gömlekler ve jilet gibi ütülü gömlekler... Gömlek ütülemenin bu kadar zor bir şey olduğunu bilsem giymezdim, diye düşündü. Sonra ütüyü öylece bıraktı ve gidip oğlunun dolabından bir tişört bulup geçirdi sırtına. Oh be dedi, dünya varmış. Gömleği gerektiğinde ütüler giyerim, biraz da böyle takılayım!

Bir ara saatine baktı. Okul çoktan dağılmıştı. Telefonunu eline alıp mesajlar bölümüne baktı.

"Fikri abi, naber? Nasıl geçti iş yerinde ilk günün?" yazmıştı gruba Sude. Fikri Bey koltuğa oturup onlarla yazışmaya başladı.

Harika geçti Sudeciğim.

Özlemiş mi şirket Fikri Bey'i?

Özlememiş olurlar mı? Kapıda karşıladılar beni ellerinde çiçeklerle. Pankart asmışlar şirkete 'Fikri Bey geri dönl' diye. Boynuma sarıldılar, ağladılar.

Vay be, abartmışlar bence.

Bence de. Şaka şaka. Çocuklar ben işten kovuldum.

Neeee?

Neee?

Niyeee?

Nasılllll?

Haydaaa!

Evet, beni işten çıkartmışlar.

E sen genel müdür değil miydin yaa? Senden büyük var mıydı ki şirkette?

Ben de şirkette benden büyük kimse yok, hatta bu dünyada benden önemli kimse yok sanıyordum. Ama öyle değilmiş çocuklar.

Çok üzüldüm Fikri abi.

Ben üzülmedim. Bence böyle daha iyi olmuş. Artık canın ne isterse onu yapabilirsin Fıkrı abi.

Eee şimdi ne yapacaksın Fikri abi?

Patates püresi.

Neee? Ne alaka?

Patates püresi yapacağım akşam yemeği için. Artık işsizim. Evimizin genel müdürü olmaya karar verdim.

Çocuklarla biraz daha yazıştı Fikri. Sonra çocuklar ödev yapmamız lazım dediler ve vedalaştılar.

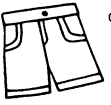
Fikri Bey ocağa patatesi koydu.

FİKRİ BEY SANA NE OLUYOR?

Fikri Bey'in evinde o günden sonra çok şey değişti. Önce karısıyla birlikte alışverişe çıktılar. Karısı onu hep alıştıkları gibi lüks mağazalara götürmeye çalışsa da Fikri Bey itiraz etti.

"Ne gereği var Rukiyeciğim? O da tişört, bu da tişört! Şu mağazadan alıverelim." dedi. Fikri Bey'e birkaç tane günlük tişört, pantolon ve şort aldılar. **Fikri Bey hayatında ilk kez şort giydi.** "Amma da rahatmış! Bir daha takım elbise giyersem bana da Fikri demesinler, Fikri Bey desinler!" dedi durdu.

Arabasının plakası gözüne ilişti sonra Fikri Bey'in. FB! Bu plakaya sahip olabilmek için dünyanın parasını ödemişti. Özel plaka ya sonuçta. Kendi kendine güldü, aklına Sude geldi. "Niye? Plakada baş harflerin yazınca araba daha mı hızlı gidiyor Fikri?" diye sordu kendine.

Eve döndüklerinde alışkanlıkla kapı ziline bastı. Evde onlardan başka kimse yoktu. Ama Fikri Bey anahtarla kapı açmayı sevmezdi. Yani eskiden öyleydi. İsterdi ki karısı onu kapıda karşılasın, hoş geldin Fikri Bey, nasılsın Fikri Bey, günün nasıl geçti Fikri Bey desin... Ama şimdi karısı yanındaydı. Bunu zile bastığında fark etmişti Fikri Bey.

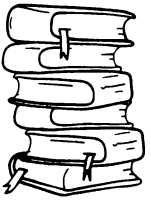
Aslında bir şey daha fark etmişti. Kapı zilinin üzerinde "Fıkrı Bey'in evi" yazıyordu. Ne kadar bencilmişim ben diye düşündü Fıkrı Bey. Sanki evde bir tek ben yaşıyorum! Rukiye kapıyı anahtarıyla açmıştı çoktan.

"Girsene hayatım içeriye, açtım kapıyı." dedi.

"Sen gir canım, ben birazdan gelirim." dedi ve kapıdaki isimliği değiştirdi Fıkrı Bey. Dümbelek Ailesi!

O ay büyük değişimler yaşandı Dümbelek Ailesi'nde. Fikri Bey vaktinin neredeyse tamamını evinde geçirdi. **Sabahları erkenden kalkıyor, kahvaltı hazırlıyor, yumurtalar pişiriyor, tostlar yapıyordu. Çocuklarını arabayla tek tek okullarına bırakıyordu. Sonra biraz yürüyüş yapıyor ve eve dönüyordu.** Yeni ilgi alanları bulmuştu kendine. İlk önce evinin duvarlarını süsleyen tabloların kimlere ait olduğunu öğrenmiş, sonra bu ressamlar hakkında bilgi sahibi olmak için araştırmalar yapmaya başlamıştı. Bir yandan da çalışma odasındaki kitapları okumaya başlamıştı. Saatlerce kitap okuyordu. Saatin nasıl geçtiğini anlamıyordu. Hiç kim-

seden "Fikri Bey" lafı duymadan da yaşayabildiğini fark ediyor, mutlu oluyordu. "Bugünü de Fikri Beysiz geçirdim çok şükür" diyordu her gün bitiminde. Resmen Fikri Bey diyeti yapıyordu kendi kendine. Mutluydu Fikri Bey, asla tahmin edemeyeceği kadar mutlu ve huzurlu. Akşamları ailece yemek yiyorlar, sofrayı topluyorlar, hep birlikte sohbet ediyor, gülüşüyorlardı. Çocuklarının ödevlerine yardım ediyor, onlarla birlikte kitap okuma saatleri düzenliyor, birlikte sinemaya, tiyatroya, müzelere gidiyorlardı. Böyle de bir hayatın var olabileceğini hiç düşünmemişti Fikri Bey.

Bir gün oğlu, "Baba futbol maçım var. Sen götürür müsün?" dedi. Açıkçası Fikri Bey bu durumdan o kadar keyif almaya başlamıştı ki çocukları ondan bir şey istesin de yapsın diye bekliyordu. "Elbette götürürüm." dedi Fikri Bey ve yola çıktılar. Oğlu antrenmandayken diğer çocukların velileri ile sohbet etmeye başladı.

"Merhaba ben Yüksek Mimar Hüsnü Bey!" diye elini uzattı kravatının üzerinde HB yazan bir adam.

"Merhaba ben de Fikri."

"Nasıl Fikri?"

"Fikri işte."

"Düz Fikri mi?"

"Dümdüz Fikri!"

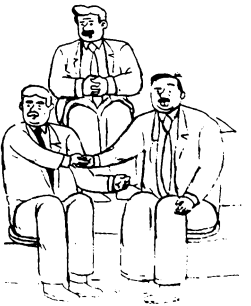
"İlginç. Yani isminizin önünde sonunda bir unvanınız yok mu? Çok şaşırdım. Ne iş yapıyorsunuz?"

"İşsizim."

"Haaa anladım İşsiz Fikri'siniz siz. Öyle desenize. Neyse iyi günler size. Benim işsiz, güçsüz, dümdüz insanlarla işim olmaz." dedi ve karşıda çocuklarını izleyen üç adama seslendi.

"Operatör Doktor Hakkı Bey, Daire Başkanı Serkan Beeey, Genel Müdür Şükrü Bey, nasılsınıınız?"

Ve onlara doğru yürüdü Yüksek Mimar Hüsnü Bey Dümdüz Fikri, yalnız kalınca bozulmadı desek yalan olur. O da çok değil bir ay önce onlardan biriydi. Eğer hayatındaki değişiklikler yaşanmamış olsaydı aralarındaki sohbet muhtemelen şu şekilde gelişecekti.

"Merhaba ben Yüksek Mimar Hüsnü Bey."

"Merhaba ben de CEO, genel müdür ve yönetim kurulu başkanı Fikri Bey."

"Ah sizin gibi mühim bir insanı tanımaktan onur duydum beyefendi."

"Ben de sizinle tanışmaktan mutluluk duydum Yüksek Mimar Hüsnü Bey."

Bunun gibi şeyler işte...

Fikri Bey, Hüsnü Bey'in kendisini önemsememesine çok üzüldü. Bugüne kadar hep bir işi vardı. Şimdi işsiz olmak, herhangi bir işte çalışmıyor olmak ağrına gitmişti. Bir şey yapmalıyım diye düşündü. Yeniden iş hayatına dönmesi gerekiyordu.

Yüksek Mimar Hüsnü Bey'le tekrar karşılaştığında söyleyecek bir sözü olmalıydı. Gösterecekti ona Dümdüz Fikri kimmiş!

Fikri Bey "goooool" sesiyle kendine geldi. Oğlu gol atmıştı. Fikri Bey'in zihninde şimşekler çaktı o anda.

"Coool beeee goooooolllll! Cooooool! Vurdu ve gol olduuuu! Cooooool!!!" diye atladı Fikri Bey sahaya. Koşmaya başladı. Herkes maçı bıraktı Fikri Bey'i izlemeye başladı. Bu Fikri Bey gerçekten âlem adamdı.

ILKMUZU
IRMAYIZ!
OĞRENCILER
EL ELE!
OKULUMUZU
BIZDEN
ALAMAZSIN!
FIKRI
SAVA
GÜLE GÜLE!

YENİDEN FİKRİ BEY Mİ?

Ertesi gün Fikri Bey'i eski okulunun etrafında dolanırken ve okulun arkasındaki arsada birtakım adamlarla gezinirken gördüler. Okuldaki çocuklardan biri Fikri Bey'e el salladı.

"Hayırdır Fikri abiiii?"

"Yakında görüşeceğiiiiz!"

Sonra gözden kayboldu Fikri Bey. Bu olay çocuklar arasında kulaktan kulağa yayıldı. Gerçekten kulaktan kulağa oyunu gibiydi her şey.

"Fikri abiyi gördüm. Bana yakında görüşeceğiz, dedi."

"Nolmuş nolmuş?"

"Çocuklar Fikri abiyi görmüşler. Görüşeceğiz sizinle, demiş."

"Nolmuş, nolmuş?"

"Fikri abiyi görmüşler. Göstereceğim size ben gününüzü, demiş."

"Ne demiş, ne demiş?"

"Son gülen iyi güler, bana okulda yaptıklarınızın cezasını çekeceksiniz, demiş."

"Ne demiş dedin, ne demiiiiş?"

"Burnunuzdan fitil fitil getireceğim sizin. Bir daha okula gelemeyeceksiniz, demiş."

"Neymiş, neymiiiiş?"

"Bu günleri mumla arayacaksınız, demiş."

"Ne demiiiş?"

"Okulun yerinde yeller esecek, demiş."

Böylece bir dedikodu aldı yürüdü okulda. Kimisi Fikri Bey'in okulu yıkacağını, yerine alışveriş merkezi yapacağını; kimisi okulun yerine kendi malikanesini yapacağını söylüyordu. Ne olduğunu kimse bilmiyordu ama herkes Fikri Bey'e karşı büyük bir öfke doluydu.

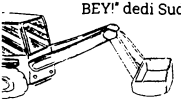
Ertesi gün çocuklar Fikri Bey'in telefonuna **"Yazıklar olsun Fikri Bey, sana hiç yakıştıramadık!"**, **"Bize bunu yaptığına inanamıyoruz!"** gibi mesajlar göndermeye başladılar. Fikri Bey hemen Sude'yi aradı. Herkes ona yeniden Fikri Bey demeye başlamıştı.

"Sude hayırdır neler oluyor?"

"Biz de sana soruyoruz Fikri Bey, neler oluyor?"

"Neden bana öyle şeyler yazıyor arkadaşlar?"

"Bizim okulu yıkmak için iş makinelerini getirmişsin okulun arkasındaki arsaya. Okuldan ve bizden intikam alacakmışsın. Okulumuzu yıkıp yerine alışveriş merkezi yapacakmışsın. Öyle duyduk Fikri BEY!" dedi Sude bey kelimesinin üstüne basa basa.

"Yaaaa öyle miii?"

"Öyle!"

"Yarın boş arsada görüşürüz öyleyse!"

"Görüşürüz okul düşmanı Fikri Bey!"

Ertesi gün çocuklar uzun teneffüste ellerinde pankartlarla boş arsaya yürüdüler. Pankartlarda neler yazmıyordu ki!

OKULUMUZU YIKTIRMAYACAĞIZ!

OKULUMUZU BİZDEN ALAMAZSIN!

ÖĞRENCİLER EL ELE! FİKRİ SANA GÜLE GÜLE!

Çocuklar boş arsaya doğru bağırarak yürüyorlardı.

"FİKRİİİ BEYYY, FİKRİİİ BEYYY ÇEK MAKİNALARI BURDAN FİKRİİİİ BEYYY."

"İşte yeni nesil!" dedi Fikri Bey. "Haklarını nasıl da arıyorlar. Demek ki gerçekten okulu yıkıp yerine alışveriş merkezi yapacak olsam yaptırmayacak-

lar. Aferin bu çocuklara, aferin benim arkadaşlarıma!"

Çocukların karşısına elinde bir mimarı proje rulosuyla çıktı Fikri Bey.

"Bunu görüyor musunuz, bunuuu?" diye sordu çocuklara.

"Ne var onun içinde?"

"Ne olacak oğlum, alışveriş merkezinin projesidir."

Fikri Bey kahkaha attı.

"Gülüyor bir de. Hiç sevinme Fikri Bey, okulumuzu yıkamayacak, o alışveriş merkezini de buraya yapamayacaksın. Buna izin vermeyeceğiz!"

Alkışlar, bağırışlar arasında Fikri Bey elindeki projeyi açıverdi. Çocukların hepsinin gözleri yuvalarından fırladı.

Çünkü Fikri abileri okulun arkasındaki arsaya **çocuklar için ücretsiz spor tesisi** yapacaktı.

DÜ
SPO
FR
FR
FR

ELEK
SİSLERİ
FİKRİ BABA MI?

Günler hızlı geçiyor, zaman akıp gidiyordu. Fikri Bey, Hüsnü Bey'le tanıştığı gün bulmuştu bu fikri. O yüzden atmıştı kendini sahaya "Goooooll!" diye. Ardından önce okul müdürüne, okul müdüründen muhtara, muhtardan emlakçıya, emlakçıdan arsa sahibine, arsa sahibinden bankaya, bankadan notere gitmiş iki gün içinde almıştı arsayı. Sonra hemen iş makineleri çalışmaya başladı arsada. Üç ay sonra bitti inşaat. Spor tesisinin hazırlıkları da iki ay sürdü. Fikri Bey yıllardır kazanıp biriktirdiği paranın bir kısmını buraya yatırdı. **Beş ay içinde çocukların harika bir spor tesisi oldu.** Okuldaki çocuklar ücretsiz olarak futbol, voleybol, basketbol kursuna gidebilecekler, yüzme dersi alabilecekler diye çok mutluydu Fikri Bey.

Açılış günü Fikri Bey çok heyecanlıydı. Dümbelek Spor Tesisleri'nin açılışı yapılacaktı, kolay mı? **Çocukluk hayalini gerçekleştiriyordu Fikri Bey.** Tamam belki futbolcu olamamıştı, ama yüzlerce çocuğun hayalini gerçekleştirebilmesi için, spor yapabilmesi, belki de sporcu olabilmesi için büyük bir iş çıkartmıştı ortaya. Gurur duyuyordu kendisiyle. Mutluluktan yerinde duramıyordu.

Herkes davetliydi açılışa. Okuldaki bütün çocuklar ve aileleri... Çocuklar teker teker geldiler spor salona. Hepsi aynı renk tişört giymişlerdi, kızlarda erkeklerde, hepsinde aynı renk tişört vardı. Fikri Bey dikkatlice bakınca hepsinin tişörtünde FB harflerinin yazılı olduğunu gördü. FB, yani Fikri Bey!

Açıkçası canı sıkıldı Fıkrı Bey'in. Çocuklar ona niye Fıkrı Bey diyorlardı kı hâlâ?

Sude geldi Fikri Bey'in yanına. Onun da tişörtünde FB yazıyordu. En ıyisi ona sormaktı.

"Niye Fikri Bey yazdınız ki tişörtlerinize Sude? Benimle dalga geçmek ıçın mı?"

"Fikri Bey mi? Hahahahah Fikri Bey değil ki o Fikri Baba, Fikri Baba!"

Kahkahalarla güldü Fikri Bey bu duruma. Ama eklemeden de edemedi.

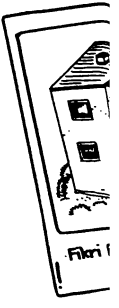
"Çok boş yapıyorsunuz Sude yaa!"

O sırada arkadan Nebahat Öğretmen'ın sesı yankılanıyordu:

"Türkçemizde boş yapma dıye bır şey yoooook!!!! 119 Fıkrını. 128 Sudeeeee, duymayayım bır dahaaaa!"

Fikri Bey günlerini Dümbelek Spor Tesisleri'nde geçiriyor. Daha önce çalıştığı şirkete çevrim içi danışmanlık veriyor.

Fikri

Fikri Bey arabasını Rukiye Hanım'a bıraktı. Artık işe bisikletle gidip geliyor. Aynı zamanda spor yaptığını düşünüyor.

lesi eski evlerini satıp yeni
erine taşındılar.

Fikri Bey yemek yapmaktan
çok keyif aldığını fark etti
ve aşçılık kursuna başladı.

Fikri Bey mutlu.
Fikri Bey çok mutlu.
Fikri Bey çok çok mutlu.

Bu kitabın yazarı 1982 doğumlu ama henüz büyümedi. Sanki hâlâ çocukluğunda yaşıyor. En sevdiği şeyler: Oyun oynamak, masal dinlemek, hikâyeler uydurmak, sokakta gezmek, büyükleri sinir eden gıcık gıcık şeyler yapmak...

Sevmediği şeyler: Çikolatanın bitmesi, birinin "içine atlet giy" demesi, tam bir şeye dalmışken birinin yemeğe çağırması, herkesin her zaman saçma sapan kural koyabilmesi, her şeyin yetişkinlerin hakkı olması, hep onların haklı olması falan...

Korkuları: Hamam böcekleri ve çatık kaşlı büyükler...

Hayalleri: Ohooo, yazmakla bitmez...

Çocukları: Tuna, Mete, Name, bir de kendisi...

Taze kitapları: Dedemin Bakkalı, Dedemin Bakkalı-Çırak, Abartma Tozu, Babaannem Geri Döndü, Para Ağacı, Dünyanın En Önemli Öğrencisi